

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Παράκληση

Ίδιοκτήτης:
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΕΜΕΣΟΥ

Υπεύθυνος Ύλης:
Σταύρος Όλύμπιος

Διευθύνεται
από Συντακτική Έπιτροπή

Διεύθυνση:
Όδος Αγίου Ανδρέου 306,
Τ.Θ. 56091, Τ.Τ. 3304
Λεμεσός - Κύπρος
Τηλ.: 00357-25864311

Ίστοσελίδα:
www.imlemesou.org

Συνδρομές:
Έσωτερικού €7
Έξωτερικού €10

Τιμή Τεύχους: €1

Έξώφυλλο: Λεπτομέρεια από τοιχογραφία του
Μητροπολιτικού ναού Παναγίας Παντανάσσης
Όπισθόφυλλο: Από τήν έλευση των τιμίων
λειψάνων του Αγίου Νικολάου

Ακατάληπτόν
έστι, τό
τελούμενον έν σοί και
Άγγέλοις και βροτοΐς,
Μητροπάρθενε Άγνη.

Αγκαλίζεται
χερσίν, ό
Πρεσβύτης Συμεών,
τόν τουϊ νόμου
Ποιητήν και Δεσπότην
τουϊ παντός.

Θεοτόκε ή έλπίς,
πάντων τών
Χριστιανών, σκέπε
φρούρει φύλαττε,
τούς έλπίζοντας είς
σέ.

Πατρικάς έγκαρδίους
εύχάς άπευθύνω
πρός πάντας τούς
φιλοθέους και εύλαβεΐς
τής καθ' ήμας Ίερῶς
Μητροπόλεως χριστιανούς
και δαφιλεΐς τάς εύλογίας
του Φιλανθρώπου Θεου
έπικαλοῦμαι επί τῷ νέῳ έτει
2011.

Ή Χάρις του Κυρίου
ήμῶν Ίησου Χριστου και ή
άγάπη του Θεου και Πατρός
και ή κοινωνία του Αγίου
Πνεύματος είη μετά πάντων
ήμῶν Άμήν.

Διάπυρος προς Θεόν
εύχέτης

✠ο Λεμεσοῦ Άθανάσιος

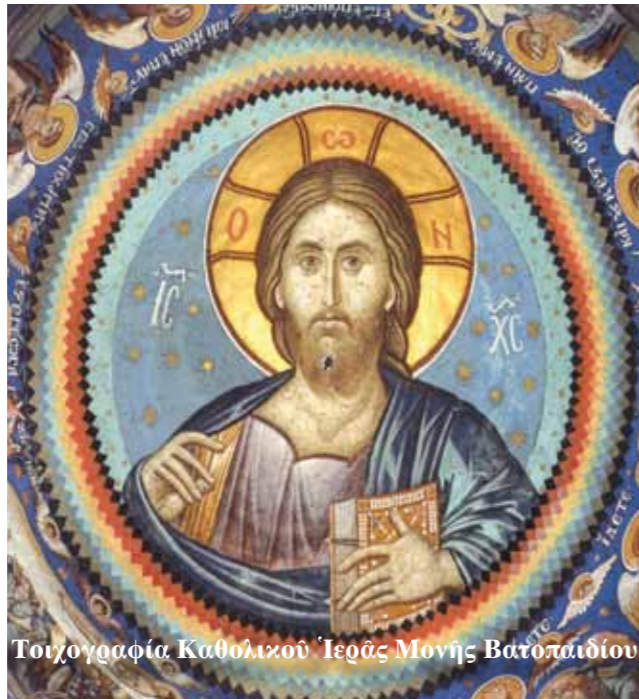
+ Ό Λεμεσοῦ Άθανάσιος

«Τόν υπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν...»

Απόσπασμα απομαγνητοφωνημένης ὁμιλίας τοῦ
Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Λεμεσοῦ κ. Ἀθανασίου

Ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει τόν χρόνο ὡς ἓνα γεγονός ιδιαίτερα σημαντικό γιά τόν ἄνθρωπο, καθ' ὅτι ὁ χρόνος εἶναι ὁ χώρος καί τό ἐργαλεῖο μέ τό ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος κατεργάζεται τή σωτηρία του. Γι' αὐτό ἡ Ἐκκλησία πάντοτε προσεύχεται γιά τόν «υπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν». Εἶναι σημαντικό πράγμα ὁ υπόλοιπος χρόνος «τῆς ζωῆς ἡμῶν» νά διέλθει «ἐν εἰρήνῃ καί μετανοία». «Ἐν εἰρήνῃ» μέν ὅσον ἀφορᾷ τή σχέση μας μέ τόν Χριστό. Ὅταν στήν Ἐκκλησία μιλοῦμε γιά εἰρήνη δέν ἐννοοῦμε μιά εἰρήνη ιδεολογική ἢ ψυχολογική ἢ φιλοσοφική, ἀλλά ἐννοοῦμε

τόν ἴδιο τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, ὅπως ὁ Ἀπόστολος μάς λέει: «Χριστός ἐστίν ἡ εἰρήνη ἡμῶν». Ἄρα λοιπόν, ἐν εἰρήνῃ, σημαίνει νά διέλθωμεν τόν υπόλοιπο χρόνο τῆς ζωῆς μας ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ. «Ἐν μετανοία», διότι τελικά ἐκεῖνο πού θά μάς παραστήσει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, δέν εἶναι τά ἔργα μας οὔτε τά κατορθώματά μας ἀλλά ἡ μετάνοιά μας. Γιατί ὅπωςδήποτε ἄνθρωπος ἀναμάρτητος, ἀλάστος καί τέλειος δέν ὑπάρχει. Τί εἶναι αὐτό τό ὁποῖο παριστᾷ τόν ἄνθρωπο ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ; Οὔτε ἡ τελειότητα, οὔτε ἡ ἀναμαρτησία, οὔτε τό ἀλάστος, ἀφοῦ δέν εἶναι δυνα-

τόν νά υπάρξουν στήν ἀνθρώπινή μας φύση. Ἐκεῖνο πού ἀπομένει καί μάς παριστᾷ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ σεσωσμένους εἶναι ἡ μετάνοιά μας γιά τίς ἀμαρτίες μας, γιά τήν ἀποστασία μας, γιά τόν τραυματισμό τῆς φύσεώς μας γι' αὐτή τήν παραμόρφωση τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου μας, τοῦ κάλλους τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖο μέ τήν ἀμαρτία μας καί τά πάθη μας τό παραμορφώνουμε. Ὅμως ἔχουμε θάρρος στόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, ἔχουμε θάρρος ὅτι ὁ Κύριος «τά πάντα ἐποίησε διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν», «σαρκί περιμηθῆναι καταδεξάμενος» ἢ «βαπτισθῆναι καταδεξάμενος» ἢ «γεν-

νηθῆναι καταδεξάμενος». Ὅλα, λοιπόν, ὅσα ὁ Κύριος ἔκανε, τά ἔκανε γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ἔτσι θαρροῦμε στήν ἀγάπη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, θαρροῦμε σ' ὅλα τά ἔργα τοῦ Κυρίου τά ὁποῖα ἐπετέλεσε στή γῆ αὐτή ὡς Θεός καί ἄνθρωπος, προκειμένου νά μάς ὀδηγήσει κοντά Του, νά ξαναβροῦμε τόν ἑαυτό μας.

Στή μεγάλη γιορτή τῶν Θεοφανείων βλέπουμε ἀποκαλυπτόμενο τό μυστήριο τῆς Ἁγίας Τριάδος, τόν Πατέρα νά μαρτυρεῖ, τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστεράς, ὄχι περιστέρι ἀλλά σάν περιστέρι, καί τόν Υἱό βαπτιζόμενο.

Ἐκεῖ ὅπου ὁ Θεός Πατέρας πλέον δίνει σαφέστατα τή μαρτυρία ὅτι αὐτός εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ ἠυδόκησα καί ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἀρχίζει τό ἔργο τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου. Εἶναι λάθος νά νομίζουν μερικοί, κυρίως αἰρετικοί, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐχρίσθη ὡς Χριστός, ὡς Μεσσίας, τήν ὥρα τῆς βαπτίσεως, ἀπό τόν Πατέρα. Εἶναι λάθος, διότι ὁ Κύριος ἦταν τέλειος ἄνθρωπος καί τέλειος Θεός ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς συλλήψεως Του μέσα στήν κοιλία τῆς Θεοτόκου. Γι' αὐτό καί ὅταν ἡ Θεοτόκος, ἔγγυος οὔσα, πήγε στήν Ὀρεινή καί συνάντησε τήν Ἐλισάβετ, τότε τῆς εἶπε: «πῶς ἦρθε ἡ μητέρα τοῦ Κυρίου μου πρός με», γιατί τό κυφορούμενο ἔμβρυο, ὁ Χριστός, ἦταν ὁ Κύριος καί Θεός καί τῆς Ἐλισάβετ καί τοῦ Προδρόμου. Ἄρα ἀπ' ἐκείνη τή στιγμή τῆς συλλήψεως ἔχουμε τόν Θεάνθρωπο Χριστό καί ὄχι ἀπό τήν ὥρα τῆς βαπτίσεως. Ταυτόχρονα ὁ Κύριος μέ τή βάπτισή Του ἀγίασε τή φύση τῶν υδάτων, ἓνα ἀπό τά στοιχεῖα τῆς φύσεως καί μάς ὑπέδειξε τόν δρόμο τῆς δικῆς μας σωτηρίας διά τοῦ βαπτίσματος. Στή συνέχεια ἀφοῦ βαπτίσθηκε, ὡς ἀναμάρτητος ἐξῆλθε ἀμέσως ἀπό τό νερό, ἐπειδή δέν εἶχε ἀμαρτίες νά ἐξομολογηθεῖ. Ἔτσι πρακτικά πλέον μάς δείχνει καί τόν πνευματικόν ἀγώνα.

Μετά τό βάπτισμα ὁ Κύριος, ὅπως ἡ γραφή μάς λέει, ὀδηγήθηκε ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο στήν ἔρημο, στήν ὁποία ἔμεινε σαράντα μέρες καί σαράντα νύχτες νηστεύοντας. Καί ὅταν λέει «νηστεύων» ἐννοεῖ ὅτι εἶχε ἀπόλυτη νηστεία, δέν ἔφαγε τίποτα ἀπολύτως καί δέν ἤπιε τίποτα ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἐκεῖ ὁ διάβολος προσήλθε, γιά νά πειράξει τόν Κύριον καί τοῦ ὑπέδειξε τούς τρεῖς μεγάλους πειρασμούς, πίσω ἀπό τούς ὁποίους κρύβονται οἱ τρεῖς γίγαντες τῶν παθῶν: τῆς φιλοδοξίας, τῆς φιληδονίας καί τῆς φιλαργυρίας. Ἡ φιληδονία, διά τῆς ὑποδείξεως νά διατάξει ὁ Κύριος νά γίνουν οἱ λίθοι ψωμά, γιά νά φάει. Ἡ φιλαργυρία, ὅταν τοῦ ἔδειξε ὅλες τίς βασιλίες τοῦ κόσμου καί τοῦ εἶπε, ἂν μέ προσκυνήσεις θά σοῦ τίς δώσω. Ἡ φιλοδοξία, ὅταν τοῦ ὑπέδειξε ὅτι μπορεῖ νά πέσει ἀπό τό ἄκρο τοῦ ναοῦ κάτω καί νά μὴν πάθει τίποτα, ἀφοῦ ὁ Θεός θά διατάξει νά τόν προστατέψουν. Ὁ Κύρι-

ος κατά κράτος νίκησε τόν διάβολο, ἀπορρίπτοντας τίς προτάσεις του. Τότε προσήλθαν οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ καί τόν ὑπηρετοῦσαν ὡς Θεάνθρωπο. Στή συνέχεια, ἀφοῦ νίκησε τόν διάβολο εἰς τήν ἔρημο, τότε πλέον ἐξῆλθε εἰς τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου λέγοντας: «Μετανοεῖτε ἡγγικεν γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Ὁ Κύριος ἀρχισε τό Εὐαγγέλιο μέ τή λέξη «μετάνοια», δηλαδή μέ τήν πρόσκληση σέ ὅλους μας νά ἀλλάξουμε τρόπο τοῦ σκέπτεσθαι, νά ἀλλάξουμε μυαλό καί νοσητροπία, ν' ἀποκτήσουμε ἄλλο νοῦ, αὐτόν πού ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει: «ἡμεῖς ἀδελφοί, νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν». Κι αὐτός ὁ τρόπος κι ὁ ἄλλος νοῦς εἶναι ὁ τρόπος καί ὁ νοῦς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλα αὐτά, λοιπόν, ὁ Κύριος τά ἔκανε γιά μάς, γιά νά μάς δείξει ὅτι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἔχουμε ἀνάγκη νά καθαρίσουμε τόν ἑαυτό μας πρῶτον διά τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καί ἔπειτα διά τῆς ἐξομολογήσεως τῶν ἀμαρτιῶν καί διά τοῦ καθημερινοῦ ἀγώνα μας κατά τῶν παθῶν μας, μέ τήν ἀπόρριψη τῶν προτάσεων τοῦ διαβόλου εἴτε εἶναι φιλαργυρία, εἴτε εἶναι φιλοδοξία ἢ ὅλα τά παρεπόμενα καί γενόμενα ἀπ' αὐτά πάθη. Στή συνέχεια μέσα στή ζωή μας νά ὑπάρχει διάχυτο τό αἶσθημα τῆς μετάνοιας καί ὅτι θά εἰσεέλθωμεν στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἂν μάθουμε τή μετάνοια. Ὁ Κύριος ἦρθε στόν κόσμο ὄχι γιά νά μάς κάνει καλούς ἀνθρώπους. Καλοὶ ἄνθρωποι μποροῦσαμε νά γίνουμε καί χωρὶς τόν Χριστό, τουλάχιστον μέχρι σ' ἓνα μεγάλο σημείο. Ἦρθε στόν κόσμο αὐτό, γιά νά μάς κάνει τέκνα Θεοῦ, ὅπως λέει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης: «ὅσοι δέ ἔλαβον Αὐτόν ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι». Μάς ἔδωσε τήν ἐξουσία νά γίνουμε τέκνα Θεοῦ, πού σημαίνει νά ἀπολαύσουμε τήν ἐλευθερία τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ, νά ἀπολαύσουμε τό κάλλος τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ, πού μάς ἔδωσε στή δημιουργία μας, νά ἀπολαύσουμε τήν πατρική ἀγάπη του καί τήν ὠραιότητα τῆς υπάρξεώς μας, τῆς φύσεώς μας, τήν ὁποία ἀνακαίνισε ὁ Κύριος πράττοντας ὅλα τά ἔργα τῆς Θεῆς οικονομίας, τά ὁποῖα ἐμεῖς προσκυνοῦμε καί γιορτάζουμε μέσα στόν ἑορταστικό κύκλο τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ ἔννοια τῆς Παιδείας κατά τόν Μέγα Βασίλειο

τοῦ Σάββα Ἀλεξάνδρου, Θεολόγου, Β.Δ. Α΄

Ἡ ἔννοια τῆς παιδείας συνυφαίνεται μέ τόν εἰκονισμό τοῦ Θεοῦ στό ἀνθρώπινο πρόσωπο. Ὁ ἀνθρώπος ὄντας εἰκόνα Θεοῦ ἔχει δυνάμει γνωστικές δεξιότητες, πού καλεῖται διά τῆς παιδείας νά πραγματοποιήσει καί νά ἀξιοποιήσει.

Ἡ ὅλη ἀντίληψη τοῦ Μεγάλου Βασιλείου γιά τήν παιδεία ἐκκινεῖ ἀπό τήν ἀρχή ὅτι: «Ὁ ἀνθρώπος κεκελευσμένος Θεός ἐστί», δηλαδή ὁ ἀνθρώπος ἔχει κληθεῖ, γιά νά γίνει θέσει καί ἐνεργεία Θεός. Εἶναι γνωστό πώς ἡ ἐπίτευξη τῆς θεώσεως καί τοῦ ἀγιασμοῦ προϋποθέτει τήν κάθαρση ἀπό τά πάθη. Μέ αὐτό τό σκεπτικό ὁ μέγας αὐτός πατέρας τῆς Ἀνατολῆς, θεωρεῖ πώς ἡ παιδεία πρέπει νά στοχεύει στή μόρφωση τοῦ ἀνθρώπου. Στόχος τῆς δηλαδή πρέπει νά εἶναι ἡ σμίλευση τοῦ χαρακτήρα του καί ὄχι ἡ παροχή κάποιων γνώσεων.

Ἡ ἀπορρήτων ἡμᾶς ἐκπαιδεύοντες». Δηλαδή σέ αὐτή τή ζωή μᾶς ὁδηγοῦν οἱ ἅγιες γραφές, οἱ ὁποῖες μᾶς ἐκπαιδεύουν μέ μυστηριώδεις διδασκαλίες. Ὑπ' αὐτή τήν ἔννοια ὁ Μέγας Βασίλειος θεωρεῖ πώς ἡ κατά Θεόν παιδεία, πού σχετίζεται μέ τήν πνευματική διάσταση τοῦ ἀνθρώπου καί πού περιλαμβάνει τήν Ἁγία Γραφή καί τά

αὐτήν ἐκκαθαίρουσα τάς ἀπό κηλίδων κακίας, ἥτις πρὸς μέν τόν παρόντα βίον οὐ δοκεῖ πρὸς χαράν εἶναι ἀλλά πρὸς λύπην· ὕστερον δέ ἀποδίδωσιν τῶν δι' αὐτῆς γεγυμνασμένων καρπὸν εἰρηνικὸν εἰς σωτηρίαν».

Ὁ Ἅγιος δέχεται καί τήν κατά Θεόν παιδεία καί τήν κατά κόσμον. Οἱ δύο αὐτές διαστάσεις τῆς παιδείας ἀλληλοπεριχωροῦνται. Ὁ ἴδιος θά τονίσει ἐμφαντικά: «Ὅσω ψυχῇ τοῖς πᾶσιν τιμωτέρα σώματος, τοσούτω καί τόν βίον ἐκατέρων ἐστὶν τό διάφορον».

Ἀποδεχόμενος τή θεμελιώδη ἀρχή περὶ τοῦ διφυοῦς τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶναι κρᾶμα ὑλικό καί πνευματικό, ὑποστηρίζει πώς ἡ παιδεία πρέπει νά βοηθᾷ τήν ὀλόπλευρη ἀνάπτυξη τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτό διακηρύττει: «Εἰς δὴ τοῦτον ἄγουσι μέν ἱεροὶ λόγοι, δι' ἀπορρήτων ἡμᾶς ἐκπαιδεύοντες».

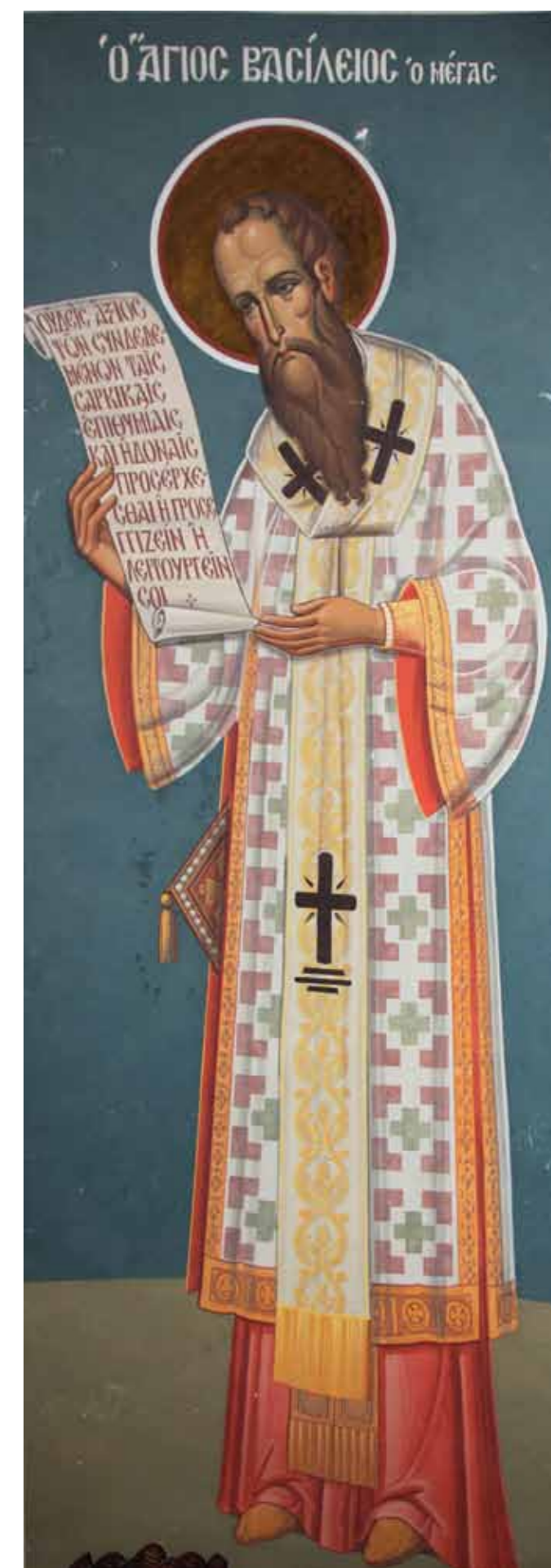
Δηλαδή σέ αὐτή τή ζωή μᾶς ὁδηγοῦν οἱ ἅγιες γραφές, οἱ ὁποῖες μᾶς ἐκπαιδεύουν μέ μυστηριώδεις διδασκαλίες.

Ἡ ἀπορρήτων ἡμᾶς ἐκπαιδεύοντες». Δηλαδή σέ αὐτή τή ζωή μᾶς ὁδηγοῦν οἱ ἅγιες γραφές, οἱ ὁποῖες μᾶς ἐκπαιδεύουν μέ μυστηριώδεις διδασκαλίες.

ἔργα τῶν Πατέρων, καθαίρει τό λογιστικόν τῆς ψυχῆς καί βοηθᾷ στήν ἐνχρίστωση τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Τῆ δέ κατά κόσμον παιδεία πού συνδέεται μέ τήν αἰσθητή γνωστική διάσταση τοῦ ἀνθρώπου, πού στήν Πατερική Γραμματεία ὀνομάζεται θύραθεν σοφία, ὁ Ἅγιος θεωρεῖ ὡς χρήσιμη, ἀφοῦ κατά τήν ἀποψή του προοιμιάζει τόν ἀνθρώπο ἐκλεπύνοντάς τον καί προετοιμάζοντάς τον γιά τήν κατά Θεόν παιδεία. Λέγει ὁ ἴδιος: «Καί ἡμῖν δὴ οὖν ἀγῶνα προκείσθαι πάντων ἀγῶνων μέγιστον νομίζειν χρεῶν, ὑπὲρ οὐ πάντα ποιητέον ἡμῖν καί πονητέον εἰς δύναμιν ἐπὶ τήν τούτου παρασκευήν, καί ποιηταῖς καί λογοποιοῖς καί ῥήτορσι, καί πᾶσιν ἀνθρώποις ὀμιλητέον, ὅθεν ἂν μέλλη πρὸς τήν ψυχῆς ἐπιμέλειαν ὠφέλειά τις ἔσσεσθαι». Δηλαδή καί ἐμεῖς λοιπὸν πρέπει ἀκριβῶς νά πιστεύουμε ὅτι ἔχουμε ἐνώπιόν μας ἀγῶνα μέγιστον πάντων τῶν ἀγῶνων, χάριν τοῦ ὁποῖου πρέπει ὅλα νά τά κάνουμε καί νά κοπιᾶζουμε ὅσο μπορούμε γιά τήν προετοιμασία του. Ἐτσι λοιπὸν καλὸ εἶναι νά ἐπικοινωνοῦμε μέ ποιητές καί πεζογράφους καί ῥήτορες καί μέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ ὅπου πρόκειται νά προκύψει κάποια ὠφέλεια γιά τή φροντίδα τῆς ψυχῆς.

Στήν προκειμένη περίπτωση θαυμάζει κανένας τό ἀνοικτὸ καί ἐλεύθερο πνεῦμα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, πού καλεῖ τόν πιστὸ νά μελετήσῃ καί νά γνωρίσῃ τίς διαφορές ἐκφάνσεις τῆς ἀνθρώπινης διανόησης.

Αὐτό ἐκφράζει τό πραγματικὸ προοδευτικὸ πνεῦμα, πού χαρακτηρίζει τήν Ὁρθοδοξία. Θά λέγαμε λοιπὸν ὡς κατακλειδα πὸς ὁ Μέγας Βασίλειος ἀπὸ τῆ μά καταφάσκει τήν παιδεία, υἱοθετώντας μέ αὐτό τόν τρόπο τήν ἀντίληψη τῆς Ὁρθόδοξης Ἀνατολῆς: «ὅτι ἡ γνώσις δόσις ἀγαθὴ ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δοθεῖσα τοῖς ἀνθρώποις». Τονίζει ὅμως ἀπὸ τήν ἄλλη πὸς πᾶνω ἀπὸ τήν ἔννοια τῆς παιδείας ὑφίσταται ἡ γεύση καί ἡ ἐμπειρία τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας. Γι' αὐτό τόν λόγο μᾶς προτρέπει «ὕστερον ἡμεῖς προσλαβοῦμεν τάς ὄψεις τῷ Φωτί».

«Νῦν ἀπολύεις τόν δούλόν σου, Δέσποτα...»

τοῦ Ἀρχιμανδρίτη Φιλοθέου Μαχαιριώτη

Μιά ἀμφισβήτηση σέ μία προφητεία, μιά ἀμφιβολία σέ μία πρόρρηση, μιά δυσπιστία σέ κάτι προφητικό καί ἀναντίρρητο προμηνύει τή σάρκωση τοῦ Λόγου.

«Ἴδου ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ λήψεται, καί τέξεται Υἱόν καί καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ

Ἐμμανου-ήλ». Ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐα ἦταν ἡ ἀφορμὴ. Πῶς εἶναι δυνατόν μὰ Παρθένος νὰ γεννήσει ἢ πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Θεὸς νὰ γεννηθεῖ;

Ἡ ἄρνηση τοῦ Συμεῶν ξεκίθη «δὲν πιστεύω νὰ γίνει αὐτὸ ποτέ». Τότε ἀκούστηκε φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ: «καί θὰ τὸν δεῖς τὸν Χριστὸ καί

θὰ τὸν πιάσεις μὲ τὰ χέρια σου».

Τὰ χρόνια περνοῦν καί ὁμως ἡ προσδοκία τῆς ἐλευσεως ἀργεῖ. Ὁ Συμεῶν φθάνει σὲ γεροντικὴ ἡλικία, ἡ προφητεία εἶναι σαφής: «καί ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου μὴ ἰδεῖν θάνατον, πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου». Ἡ ἐπιβεβαίωση ἔρχεται, τὸ

Ἅγιο Πνεῦμα πληροφορεῖ αὐτὸν νὰ κατευθυνθεῖ στοῦ ἱεροῦ, γιὰ νὰ ὑποδεχθεῖ τὸν Χριστό. Ὁ Συμεῶν ἦταν ἄνθρωπος δίκαιος καί εὐλαβῆς γι' αὐτὸ καί τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ὅπως πληροφοροῦσε τοὺς προφῆτες ἔτσι πληροφορεῖ καί τὸν Συμεῶν νὰ δεχθεῖ στὴν ἀγκαλιὰ του τὸν Χριστὸ Κυρίου καί μόλις τὸν ὑποδέχθη-

κε εὐλόγησε Αὐτὸν καί εἶπε: «νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου, Δέσποτα...» «Τώρα Κύριε, μπορείς νὰ ἀφήσεις τὸν δούλο σου νὰ πεθάνει εἰρηνικά, ὅπως τοῦ ὑποσχέθηκες, γιατί τὰ μάτια μου εἶδαν τὸν Σωτῆρα, πού ἐτοίμασες γιὰ ὅλους τοὺς λαούς, φῶς πού θὰ φωτίσει τὰ ἔθνη καί θὰ δοξάσει τὸν

λαό σου τὸν Ἰσραήλ».

Ὁ Συμεῶν προχωρεῖ καί εὐλογεῖ τὸν Ἰωσήφ καί τὴν Μαριὰμ καί στρεφόμενος πρὸς αὐτὴν τῆς λέγει: «ἰδὸν οὗτος κεῖται εἰς πῶσιν καί ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραήλ καί εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον καί σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ρομφαία, ὅπως ἂν ἀποκα-

λυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί», δηλαδή ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ γίνει αἰτία νὰ καταστραφοῦν ἢ νὰ σωθοῦν πολλοί, θὰ εἶναι σημεῖο ἀντιλεγόμενον, γιὰ νὰ φανερωθοῦν οἱ πραγματικὲς διαθέσεις πολλῶν ὅσο γιὰ σένα ὁ πόνος γιὰ τὸ παιδί σου θὰ διαπεράσει τὴν καρδιά σου σὰν δίκωπο μαχαίρι.

Ὁ Συμεῶν ἦταν ἄνθρωπος δίκαιος καί εὐλαβῆς, γιατί ἂν δὲν ἦταν τέτοιος δὲν θὰ ἀξιωνόταν αὐτοῦ τοῦ χαρίσματος. Κι ἐμεῖς ἂν θέλουμε νὰ δεχθῶμε τὸν Χριστὸ ὄχι ὡς βρέφος ἀλλὰ ὡς τέλειο Θεό, ὄχι σωματικῶς ἀλλὰ θεϊκῶς, ὄχι στὴν ἀγκαλιὰ μας ἀλλὰ στὴν καρδιά μας, θὰ πρέπει νὰ γίνουμε δίκαιοι καί εὐλαβεῖς μὲ φόβο Θεοῦ, γιὰ νὰ ἀξιωθῶμε καί περισσότερου χαρίσματος.

Πῶς θὰ γίνει κάποιος δίκαιος καί ποιῆς πράξεις προδίδουν σὲ κάποιον τὸν ὄρο τοῦ δικαίου; Δίκαιος δὲν εἶναι μόνο αὐτὸς πού ἀποδίδει τὰ ἴσα ἢ μοιράζεται τὰ ἴσα ἢ κρίνει ἴσα. Δίκαιος κατὰ Θεὸν εἶναι κάθε ἄνθρωπος, πού τὸ σῶμα του εἶναι ὑποταγμένο στὴν ψυχὴ καί δὲν κάνει αὐτὰ πού τοῦ ὑποδεικνύουν τὰ πάθη του, δὲν πράττει τὸ κακὸ καί τὴν ἀμαρτία, ἀλλὰ ἀγωνίζεται στὴν ὑπακοή καί ἀποδοχὴ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ καί προσπαθεῖ νὰ μορφώσει τὸν Χριστὸ στὴν καρδιά του.

Γνώρισμα εὐλαβοῦς ψυχῆς εἶναι ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὶς βιοτικὲς μέριμνες καί φροντίδες, ὁ σεβασμὸς καί ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεό. Τὰ γήινα καί πρόσκαιρα ὡς ἐφήμερα καί προσωρινὰ δὲν ἀγγίζουσιν τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, πού ποθεῖ τὸν Χριστό. Γι' αὐτὸ καί ὁ Συμεῶν ὡς δίκαιος καί εὐλαβῆς, μόλις ὑποδέχεται τὸν Χριστὸ ἀναφωνεῖ: «νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου, Δέσποτα», ὅπως καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρει: «τὰ πάντα ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι ἵνα Χριστὸν κερδίσω». Αὐτὸ θὰ συμβεῖ καί μὲ κάθε ψυχὴ ἀνθρώπου, πού θὰ ἱεραρχήσει τὰ πράγματα τῆς παρούσας ζωῆς, πού δὲν θὰ τὸν θέλξει ἡ ὁμορφιὰ τοῦ κόσμου τούτου καί ἡ ψυχὴ του μὲ εὐλάβεια καί προσοχὴ θὰ προσκολληθεῖ στὴ δοξολογία καί εὐχαριστία πρὸς τὸν Θεό. «Καί πνεῦμα Ἅγιον ἦν ἐπ' Αὐτόν». Ἐπειδὴ ἦταν δίκαιος καί εὐλαβῆς εἶχε καί πνεῦμα Ἅγιον. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολὴ του ἀναφέρει: «εἰ δὲ τῆς

Πνεύμα Χριστοῦ οὐκ ἔχει, οὗτος οὐκ ἔστιν αὐτοῦ». Ὅποιος δηλαδή δὲν εἶναι ἄξιος νὰ ἔχει πνεῦμα Ἅγιον, ἐκεῖνος δὲν εἶναι τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνος λοιπὸν πού λόγῳ τῆς ἀληθινῆς πίστεως ἔχει ἀποκτήσει τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δὲν κινδυνεύει νὰ πέσει σὲ ἀμαρτίες καί στὴν πραγματικότητά δὲν θὰ γνωρίσει ποτὲ τὸν πνευματικὸ θάνατο, γιατί τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὡς ὁδοδείκτης θὰ ἐντοπίζει τὶς προσβολὰς τοῦ διαβόλου καί θὰ ἀπομακρύνει τὶς παγίδες του.

Ὁ προφήτης Σολομών λέγει ὅτι: «εἰς κακότεχνον ψυχὴν οὐκ εἰσελεύσεται σοφία, ἐὰν δὲ καί εἰσελεύσεται ταχέως ἐξελεύσεται». Ἡ χάρις δηλαδή τοῦ Θεοῦ δὲν εἰσέρχεται σὲ κάποιον πού εἶναι ἀμαρτωλὸς, ἀλλὰ καί ἐὰν εἰσέλθει ἐξέρχεται ἀμέσως.

Ὁ πρεσβύτερος Συμεῶν διεξήλθε τὸν βίον τῆς ζωῆς του σιωπῶν καί προσευχόμενος, γιατί προετοίμαζε τὸν ἑαυτὸ του, γιὰ νὰ δεχθεῖ στὶς ἀγκάλες του τὸν ἴδιο τὸν Θεό. Ἡ προσευχὴ του ζέστανε τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ στὴν καρδιά του καί ἔτσι ὅταν ἔλαβε τὸν «ἄνθρωκα» Χριστὸ δὲν κἀκηκε, ἀλλὰ φωτίσθηκε καί χαριτώθηκε.

Ὁ μὲν Συμεῶν δέχεται τὸ μυρίπνοον ἄνθος, τὸν Χριστὸ, γιὰ νὰ ξεδιψάσει καί νὰ εὐωδιάσει τὴ διψασμένη του ψυχὴ καί μᾶς δείχνει τὸν δρόμο πού πρέπει κι ἐμεῖς νὰ ἀκολουθήσουμε, γιὰ νὰ ὑποδεχθῶμε τὸν Χριστὸ στὴν καρδιά μας. Ἡ δὲ Παναγία ὡς μητέρα τοῦ Χριστοῦ καί κατ' ἐπέκταση μητέρα ὅλων μας, παραδίδει σήμερα τὸν φυσικὸ αὐτῆς Υἱόν, τὸν Χριστὸ, στὶς ἀγκάλες τοῦ δικαίου Συμεῶν, γιὰ νὰ ἀνοίξει τὰ πανάγια τῆς χέρια καί νὰ λάβει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς, ἐμᾶς τὰ παιδιά τῆς καί νὰ μᾶς καταστήσει κατὰ χάριν Θεοὺς. Νὰ μᾶς ἐγείρει ἀπὸ τὸν βυθὸ τῆς ἀμαρτίας, νὰ μᾶς ὑψώσει στὴν οὐράνιο Ἱεραρχία, νὰ μᾶς κάνει κληρονόμους τῆς Βασιλείας τοῦ Υἱοῦ τῆς.

Ἡ προσωρινὴ ἀπιστία τοῦ δικαίου Συμεῶν μετατρέπεται σὲ ἀκράδαντη πίστη, ἡ ἀμφιβολία δίνει τὴ θέση τῆς στῆ σιγουριά καί στὴν ἐπαλήθευση καί τὴν ἀμφισβήτηση διαδέχεται ἡ βεβαιότητα τῆς παρουσίας καί τῆς ἀποκάλυψης τοῦ φωτός, τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἁγιασμός τῶν Θεοφανείων

τοῦ Ἱερομονάχου Ἐμμανουήλ

Κατά τήν ὥρα τῆς βάπτισης τοῦ Σωτήρα μας φανερώθηκε ἡ Ἁγία Τριάδα. Ὁ Χριστός στόν Ἰορδάνη ποταμό, ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ Πατέρα πού ἀκούγεται ἀπό τόν οὐρανό καί ἐπιβεβαιώνει λέγοντας γιά τόν εὐρισκόμενο εἰς τόν Ἰορδάνη ποταμό ὅτι: «οὐτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα», τό Ἅγιο Πνεῦμα παρόν «ὡσεὶ περιστέρα». Γι' αὐτό ἡ ἡμέρα αὐτή ὀνομάζεται Θεοφάνεια λόγῳ αὐτῆς τῆς παρουσίας τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Μέ τή βάπτισή του ὁ Χριστός θέσπισε τό μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος, πού μᾶς εἰσάγει στήν Ἐκκλησία καί γινόμαστε μέλη τοῦ Σώματος Του. Γίνεται ἕνας κατακλυσμός καθάρσης ἀπό τήν ἁμαρτία. Τό ἁγιασμένο νερό τοῦ βαπτίσματος καταπνίγει καί θανατώνει τή φθορά καί τόν θάνατο καί ζωοποιεῖ τοὺς θανόντας ἀπό τήν ἁμαρτία. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος πού βαπτίζεται «εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀναπλάθεται καί ἀποκτᾶ τή χάρη τῆς υιοθεσίας ἀπό τόν Θεό, τή χάρη νά γίνει παιδί τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος μέ τή βάπτισή του ζεῖ τό βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ καί ἔπειτα μπορεῖ στή συνέχεια νά βιώνει ὅλα τά μυστήρια καί τίς ἁγιαστικές πράξεις τῆς Ἐκκλησίας μας. Μιά ἀπό αὐτές εἶναι ὁ Μεγάλος Ἅγιασμός τῶν Θεοφανείων, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀπαρχή ἀνάγεται στήν προβα-

πτισματική πράξη τῆς Ἐκκλησίας μας, πού γινόταν πρὶν τή βάπτισιν τῶν κατηγουμένων. Κατά τόν Ἅγιο Ἀθανάσιο Πάριο, ὁ Μέγας Ἅγιασμός ἔχει «δύναμη λουτροῦ παλιγγενεσίας», ἀφοῦ ἀποτελεῖ τροποποιημένη μορφή τῆς ἀκολουθίας τοῦ βαπτίσματος καί τελείται σέ συνάφεια μέ τή Θεία Λειτουργία.

Ἡ ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἅγιασμοῦ γίνεται κάθε χρόνο στίς 6 Ἰανουαρίου, ἡμέρα τῶν Φώτων, γιά νά ζήσουν οἱ πιστοί τή βάπτισιν τοῦ Χριστοῦ ἀπό τόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Προδρόμο. Γι' αὐτό τόν λόγο αὐτό στήν ἀκολουθία τοῦ ἁγιασμοῦ χρησιμοποιεῖται ὁ χρόνος τοῦ ἐνεστώτα: «σήμερον ὁ Δεσπότης κλίνει τόν αὐχένα χειρὶ τῆ τοῦ Προδρόμου», «Σήμερον Ἰωάννης, βαπτίζει τόν Δεσπότην ἐν ῥεῖθροις Ἰορδάνου», «Σήμερον ὁ Δεσπότης ἤρθε ἀγιάσαι τήν φύσιν τῶν ὑδάτων».

Ὁ ἁγιασμός τῆς ἡμέρας τῶν Φώτων λέγεται «Μεγάλος», γιά νά ξεχωρίσει ἀπό τόν ἁγιασμό τῆς παραμονῆς, χωρίς ὅμως νά ὑπάρχει κάποια πνευματική ἢ καθαγιαστική διαφορὰ, παρὰ μόνο ὁ προεγκωμιστικὸς-πανηγυρικὸς λόγος «Τριάς Ὑπερούσιε...» (ποίημα Σωφρονίου Ἱεροσολύμων), πού λέγεται προαιρετικά ἀπό τόν ιερέα πρὶν τήν καθαγιαστική εὐχή τῶν ὑδάτων, πού κάνει τήν ἀκολουθία πανηγυρικότερη. Δημιουργεῖται βέβαια τό ἐρώτημα, ἀφοῦ καί οἱ δύο ἁγιασμοὶ εἶναι τό ἴδιο,

γιατί γίνεται καί τήν παραμονή καί τήν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων Μεγάλος Ἅγιασμός; Ἡ ἀπάντησις εἶναι ὅτι ὁ ἁγιασμός τῆς παραμονῆς γίνεται γιά ἐξυπηρέτησιν τῶν πιστῶν, πού βρίσκονται σέ κάποια δυσκολία λόγῳ υἰείας ἢ ἄλλων περιστάσεων. Ἀρχικά ὁ Μέγας Ἅγιασμός ἐτελεῖτο εἰς ἀνάμνησιν τοῦ βαπτίσματος τοῦ Κυρίου μετὰ τήν ἀκολουθία τοῦ ὄρθρου καί ἔπαιρναν οἱ πιστοὶ νερό, ἔπιναν, ῥαντίζονταν καί στή συνέχεια βαπτίζονταν οἱ κατηχούμενοι. Στή λειτουργία τῆς ἑορτῆς πού ἐτελεῖτο εὐθύς ἀμέσως, παρευρίσκονταν καί οἱ νεοφώτιστοι. Στήν οὐσία ὁ Μέγας Ἅγιασμός, ὅπως προαναφέρθηκε, εἶναι εὐλογία τοῦ νεροῦ τοῦ βαπτίσματος. Γι' αὐτό διευκόλυνση τῶν πιστῶν, ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Πέτρος Γναφέας, κατά τόν 5ο αἰ.μ.Χ., ὄρισε νά τελεῖται ὁ ἁγιασμός καί κατά τήν παραμονή, γιά νά χρησιμοποιεῖται ἀπό περισσότερους πιστοὺς. Ἡ γρήγορη ἐπικράτησις αὐτῆς τῆς πράξης ἀποδεικνύει τήν ἀναγκαιότητα πού ὑπῆρχε. Ἔτσι γιά τήν ἐξυπηρέτησιν τέτοιων ἢ ἄλλων ἀναγκῶν ἐπικράτησε νά τελεῖται δύο φορές ὁ Μέγας Ἅγιασμός, τήν παραμονή καί τήν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων.

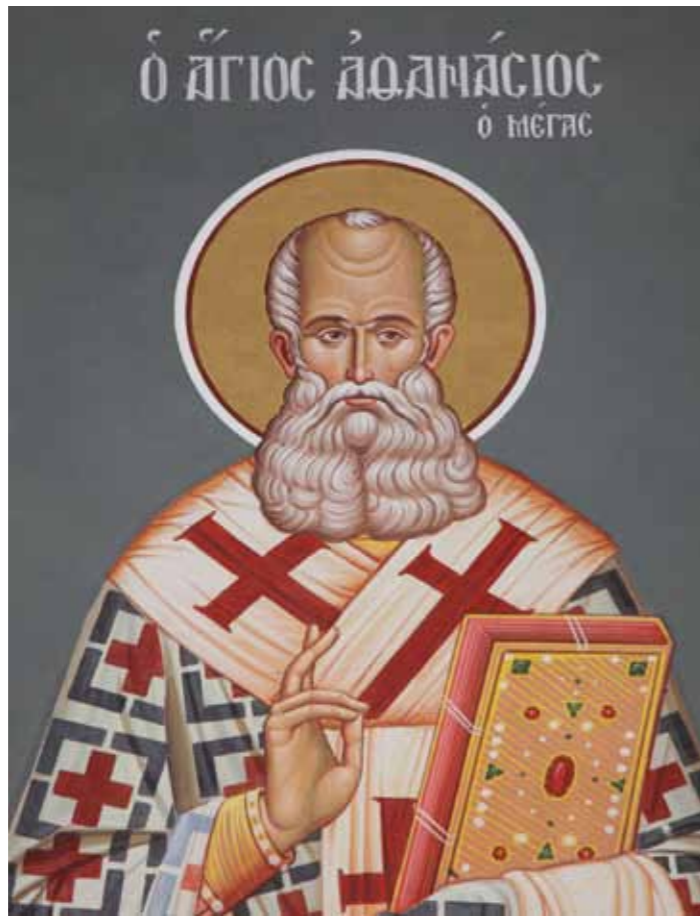
Ἀρκετοὶ διερωτῶνται, ἂν ὁ ἁγιασμός τῆς παραμονῆς εἶναι γιά ῥαντισμό ἢ ἄλλιως καλάντισμό, ἁγιασμό οἴκων, κτηρίων, καλλιέργειων κ.ἄ. καὶ ἂν ὁ ἁγιασμός τῶν Θεοφανείων εἶναι μόνο πρὸς πόσιν. Ἀπὸ τόν λαό συνηθίζεται νά χρησιμοποιεῖται ὁ ἁγιασμός τῆς παραμονῆς γιά ῥαντισμό. Καί ἐπειδὴ γίνεται ἄλλος κατά τήν ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων, ὀνομάζονται τὸν ἁγιασμό «μικρόν» ἢ τῶν «καλάντων» καί νομίζουν ὅτι δὲν ἔχει τήν ἰσχὺ τοῦ ἄλλου ἁγιασμοῦ, πού θεωρεῖται «Μεγάλος». Γι' αὐτό θεωροῦν σωστό ὁ ἁγιασμός τῆς ἡμέρας τῶν Θεοφανείων νά μὴ ῥαντίζεται, ἀλλὰ νά φυλάγεται καί νά πίνεται. Ἀπὸ τήν ἀποψη τῆς ιερότητος τοῦ κάθε ἁγιασμοῦ, ἔχουν καί οἱ δύο τήν ἴδια ἰσχὺ. Γίνονται καί οἱ δύο γιά τήν ἴαση τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος, ἀναδεικνύουν καί οἱ δύο τό εὐλογημένο νερό «ἀποτρόπαιον κάθε ἐπιβουλής ὄρατου καί ἀοράτου ἐχθροῦ» καί ἀγιάζει ὅλους, ὅσοι τό πίνουν μέ πίστη καί εὐλάβεια. Ὡς ἐκ τούτου καί οἱ δύο ἁγιασμοὶ ἔχουν τήν ἴδια ἁγιαστικὴ χάρη.

Τὸ Κοντάκιον τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου

Ὁμήτραν παρθενικὴν ἀγίαςας τῶ τόκῳ σου καὶ χειρὰς τοῦ Συμεῶν εὐλογήσας, ὡς ἔπρεπε, προφθάσας καὶ νῦν ἔσωσας ἡμᾶς, Χριστέ ὁ Θεός. Ἀλλ' εἰρήνευσον ἐν πολέμοις τὸ πολίτευμα καὶ κραταίωσον βασιλεῖς, οὓς ἠγάπησας, ὁ μόνος φιλάνθρωπος.

Σὺ, πού μετὰ τὴν γέννησίν σου ἀγίαςας τὴν μήτραν τῆς Παρθένου καὶ εὐλόγησας τὰ χεῖρα τοῦ Συμεῶν, καθὼς ἔπρεπε, πρόφτασας καὶ μᾶς ἔσωσας τώρα, Χριστέ ὁ Θεός. Φέρε λοιπὸν τὴν γαλήνην στήν πολιτεία κατὰ τὴν διάρκειαν ἐμπόλεμης περιόδου καὶ κάμε ἰσχυροὺς τοὺς ἄρχοντες (κυβερνήτες), πρὸς τοὺς ὁποῖους ἔδειξες τὴν ἀγάπην σου, ἐσὺ ὁ μόνος φιλάνθρωπος.

Στὸ κοντάκιον αὐτὸ ὁ ἱερός ὑμνογράφος μὲ κατηγορηματικὸν τρόπον διατρανώνει καὶ διακηρύσσει τὸ ἀναμφισβήτητον γεγονός τῆς σωτηρίας μας. Σωτήρας μας εἶναι ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἄφατη φιλάνθρωπία καὶ συγκατάβαση μετὰ τὴν θαυμαστή καὶ θεῖαν γέννησίν του ἀγίασε τὴν μήτρα τῆς ἀπείρανδρης Κόρης καὶ εὐλόγησε τὰ χεῖρα τοῦ Συμεῶν, "ὡς ἔπρεπε". Καὶ ἔπρεπε ἔτσι νά γίνει, διότι, ὅπως ἀναφέρει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκάς, ὁ Συμεῶν ἦταν ἄνθρωπος δίκαιος καὶ εὐλαβής, περίμενε μετὰ ζωηρὸν πόθον νά ἔρθει Αὐτός, πού θὰ παρηγοροῦσε τὸν Ἰσραήλ, μετὰ τὴν εὐρύτερη σημασία τοῦ ὄρου, καὶ ἦταν μάλιστα ἀποκαλυμμένο σ' αὐτὸν ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, νά μὴ γνωρίσει τὸν θάνατον προτοῦ ἰδεῖ Αὐτὸν, πού ὁ Κύριος καὶ Θεὸς ἔχρισε βασιλεῖα καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου (Λουκ. β', 25-26).

Πρόμαχος τῆς πίστεως ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Μέγας

τοῦ Γεώργιου Κυριάκου, θεολόγου

Ἡ ἐποχή μας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὸ «Φῶς τὸ ἐκ Φωτός» προκειμένου νὰ βρεῖ ἢ ἀνθρωπότητα τὸν δρόμο, πού θά τή βγάλει ἀπὸ τὰ πολλά ἀδιέξοδα. Οἱ φωτεινές παρουσίες τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, βοήθησαν ἀσφαλῶς τὴν ἀνθρωπότητα νὰ ὑπερβεῖ τοὺς μεγάλους σκοπέλους τῆς ἱστορίας κατὰ τὸ παρελθόν, ὅμως ἢ ὅλη ζωὴ τους καὶ οἱ ἀγῶνες τους ἔχουν διαχρονικὴ ἀξία στὸν ἀγῶνα ἐναντία στοῦ κακοῦ, τὴν πλάνη καὶ τὴν ἀδικία. Ἀναδείχτηκαν μεγάλοι εὐεργέτες στὸν κόσμο, διότι ἀξιώθηκαν ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ γίνουν μυροθήκες τοῦ Θείου Πνεύματος καὶ φωταγωγοὶ τῆς Τρισηλίου Θε-

ότητας. Ἡ Ἀλεξάνδρεια στὴν Αἴγυπτο εἶναι φημισμένη, λένε, γιὰ τὸν φάρο τῆς καὶ τὴν περίφημη βιβλιοθήκη τῆς, πού δέν ὑπάρχει σήμερα. Ὅμως ἡ ἴδια ἢ Ἀλεξάνδρεια ἀποτελεῖ γιὰ τὴν Ἁγία Ἐκκλησία μας φάρο πνευματικό, διότι τὰ ιερά χώματά τῆς ἀνέδειξαν μεγάλες φωτεινές μορφές, πού μέ τὸ ἀνάστημά τους ἀνέκοψαν τίς διαβολικὲς ὀρδές τῶν αἰρετικῶν. Ἀμέσως μετὰ ἀπὸ τοὺς λυσσαλέους διωγμοὺς τῆς ρωμαϊκῆς ἐξουσίας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἢ Ἐκκλησία μας βγήκε ἐνωμένη, ἐνισχυμένη καὶ στολισμένη μέ τοὺς ἀδάμαντες τῆς πίστεως, ἅγιους μάρτυρες, βρέθηκε ἀμέσως ξανά

ἀντιμέτωπη μέ ἓνα νέο πολέμο. Αὐτὴ τὴ φορά ὁ πόλεμος εἶναι ἐκ τῶν ἔσω, δηλαδή ἀπὸ τίς αἰρέσεις. Ὁ Θεὸς τίς ἐπιτρέπει κατὰ τὸν ἀποστολο: «ἵνα οἱ πιστοὶ δόκιμοι γένονται»

Τὸν 4ο αἰῶνα ὁ καλὸς Θεὸς ἀνέδειξε τὸν Μέγα Ἀθανάσιο Ἀλεξανδρείας ὡς στυλο τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῶν αἰρετικῶν Ἀρειανῶν καὶ τὸν ἐπόμενο αἰῶνα, ἐπίσης τὸν ἀλεξανδρινὸ ἅγιο Κύριλλο, ὡς κανόνα ὀρθοδοξίας κατὰ τῶν αἰρετικῶν Νεστοριανῶν. Τῶν δυὸ αὐτῶν οἰκουμενικῶν διδασκάλων τῆ μνήμη ἐορτάζουμε τῆ 18ῃ Ἰανουαρίου.

Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος γεννήθηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ ἀνατράφηκε ἐστὸ περιβάλλον τοῦ ἁγίου καὶ εὐσεβοῦς πατριάρχου Ἀλεξάνδρου (313 – 318), τὸν ὁποῖο καὶ διαδέχθηκε στὸν πατριαρχικὸ θρόνο. Ὡς κληρικός τῆς Ἐκκλησίας καὶ Θεολόγος, ἀγάπησε, μελέτησε καὶ κατανόησε ὅσο λίγοι τὴν Ἁγία Γραφή. Ἐξέθεσε τὰ θεῖα νοήματά τῆς σέ ἐρμηνευτικά καὶ δογματικά συγγράμματα. Ἐγραψε «κατὰ Ἑλλήνων» (εἰδωλολατρῶν), «κατὰ Ἀρειανῶν», «ἐρμηνεία στοὺς Ψαλμοὺς», «ἐορταστικὲς ἐπιστολές», «ἀσκητικά» καὶ ἄλλα πολλά. Ὅμως ἐκεῖνο πού κατεξοχὴν ἀνέδειξε τὸν ἅγιο εἶναι ἢ βαθιὰ πίστη καὶ ἢ ἐμμονὴ του στὰ δόγματα τῆς πίστεως, ὅπως καὶ οἱ μεγάλοι ἀγῶνες του κατὰ τῶν

ἀρειανῶν. Ὁ Ἄρειος (260 – 336), σοβαροφανὴς καὶ μέ εὐφράδεια λόγου, ἀλεξανδρινὸς πρεσβύτερος, στηριζόμενος σέ ἀρχές τῆς πλατωνικῆς φιλοσοφίας, διαστρέβλωνε τὴν ἐκκλησιαστικὴ πίστη καὶ χαρακτήριζε τὸν Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστὸ κτίσμα τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι «Θεὸν ἀληθινόν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ». Ἔλεγε χαρακτηριστικὰ περὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ ὅτι: «Ἦν ποτέ ὅτε οὐκ ἦν». Ἦταν δηλ. καιρὸς, πού δέν ὑπῆρχε ὁ Υἱός, ἀλλὰ δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα «ἐν χρόνῳ». Ἄς σημειωθεῖ πὼς ἢ ἴδια αὐτὴ ψυχόλεθρος διδασκαλία ἀποτελεῖ καὶ σήμε-
ρα βασικὴ θέση τῆς ἐταιρείας «σκοπιά» τῶν ψευδομαρτύρων τοῦ ἰεχωβά. Στὰ συγγράμματά τους ἐκθειάζουν τὸν ὁμόφρονά τους Ἄρειο,

ἐνῶ ἀποδοκιμάζουν τὸν ἅγιο Ἀθανάσιο. Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὑπῆρξε ἢ ψυχὴ τῆς ἀντίστασης κατὰ τοῦ Ἀρείου, τῆς πλάνης του καὶ τοῦ ἰσχυροῦ ρεύματος πού δημιουργήθηκε ὑπὲρ του. Ἄς σημειωθεῖ πὼς ὁ Ἄρειος, ὡς ἄλλος Ἐωσφόρος, εἶχε παρασύρει στὴν πλάνη μοναχοὺς καὶ ἱερεῖς, ἐπισκόπους καὶ βασιλιάδες, ἀκόμα καὶ Συνόδους. Ἦταν δηλ. πανίσχυρος ἐκκλησιαστικά, κοινωνικά καὶ πολιτικά. Ὅλοι σχεδόν προσχώρησαν στὴν πλάνη του. Ὁ Ἀθανάσιος, παρότι ἔμεινε μόνος στὸν ἀγῶνα, δέ συμβιβάστηκε καὶ δέν ὑποχώρησε σέ πιέσεις. Ὡς ἀδαμάντινος χα-

Τό Έθιμο τής βασιλόπιτας

τής Δωρίτας Βοσκαρίδου

Η βασιλόπιτα είναι ένας έθιμικός γλυκός άρτος με βαθιές ρίζες στην αρχαία μας παράδοση, αλλά και με μιά καταπληκτική προσαρμογή στα δεδομένα τής σύγχρονης ζωής και των έθιμων του τόπου μας.

Στό έθιμο τής βασιλόπιτας διακρίνεται ο γιορταστικός άρτος των αρχαίων Ελλήνων, πού ή παρουσία του ήταν απαραίτητη σέ κάθε μεγάλη γιορτή, στά Θαλύσια, γιορτή του θερισμού, «θαλύσιος άρτος», στά Θαργήλια, ο «θάργηλος άρτος». Πρωτοχρονιάτικες πίτες έφτιαχναν και οι Βυζαντινοί. Αργότερα όταν οι Φράγκοι κατέλαβαν τό Βυζάντιο, μετέφεραν τό έθιμο στή Δύση. Μιά παράδοση πού διασώθηκε από τόν καθηγητή Φαίδωνα Κουκουλέ, στίς αρχές του αιώνα μας τό 1904, και προέρχεται από τούς λόγιους μελετητές των συναξαρίων, αναφέρει τά πιά κάτω σχετικά μέ τό έθιμο τής βασιλόπιτας και τό ζύμωμα στην πίτα του τυχερού νομίσματος.

Όταν ο Άγιος Βασίλειος ήταν επίσκοπος στην Καισάρεια τής Καππαδοκίας, ο τότε έπαρχος τής περιοχής πήγε νά εισπράξει τούς φόρους μέ σκληρές διαθέσεις. Οι άνθρωποι τής περι-

οχής φοβισμένοι ζήτησαν από τόν επίσκοπό τους νά τούς βοηθήσει. Ο Άγιος Βασίλειος ζήτησε από τούς κατοίκους τής περιοχής νά προσφέρουν τά χρυσαφικά τους, γιά νά τά δώσει ως δώρο στον έπαρχο ίσως και μαλακώσει ή καρδιά του κι αλλάξει διάθεση. Η

καλοσύνη και ή πειθώ του Αγίου Βασιλείου άλλαξαν τήν κακή διάθεση του έπαρχου, μέ αποτέλεσμα νά μήν πάρει τίποτα από τά πολύτιμα χρυσαφικά. Πώς όμως ο Άγιος Βασίλειος θά επέστρεφε τά χρυσαφικά στους κατοίκους τής περιοχής του,

άφου δέν είχε καταγραφεί σέ ποιόν ανήκε τό κάθε χρυσαφικό και κάποια έμοιαζαν μεταξύ τους; Μετά από θερμή προσευχή ο Άγιος Βασίλειος αποφάσισε νά ζυμωθούν μικρές πίτες (πλακούντες) και μέσα στην καθεμά από αυτές έβαλε κι ένα χρυσαφικό. Τήν επόμενη μέρα, μοίρασε τίς πίτες και, ώ του θαύματος, καθένας από τούς κατοίκους βρήκε στην πίτα του αυτό πού είχε προσφέρει ως δώρο γιά τόν έπαρχο. Από τότε, σύμφωνα μέ τήν παράδοση, σέ ανάμνηση του θαύματος ζυμώνονται πίτες στή γιορτή του Αγίου Βασιλείου, μέ

άσημένιο ή χρυσό νόμισμα.

Παλαιότερα στην Κύπρο ή βασιλόπιτα ήταν ένα μεγάλο γιορταστικό ψωμί, άρωματισμένο μέ γλυκάνισο, κανέλα, μαστίχα, μέγλεπι και πασπαλισμένο μέ σουσάμι και μαυρόκοκκο. Ανάλογα μέ τήν περιοχή και τήν ικανότητα τής κάθε νοικοκυράς ήταν στολισμένη και πλουμισμένη μέ διάφορα σχέδια και σύμβολα, μέ κύριο χαρακτηριστικό τόν Σταυρό χαραγμένο πότε μέ τό μαχαίρι ή τό προύνι στό κέντρο του ψωμιού και πότε σχηματισμένο μέ έγκοπές, πού έκαναν μέ τό ψαλίδι ή φτιαγμένο μέ ζυμάρι.

Σέ κάποιες περιοχές έβαζαν πάνω στην πίτα ζυμαρένιο όμοίωμα του Άη Βασίλη, σέ κάποια χωριά τοποθετούσαν μόνο τό κεφάλι του ή τήν κορώνα του στό κέντρο του Σταυρού. Σέ κάποια άλλα χωριά τής Κύπρου ή βασιλόπιτα στολιζόταν μέ ξηρούς καρπούς, όπως ά μ υ γ δ α λ α , σταφίδες και σέ κάποια άλλα, μέ μικρά πουλιά, μαργαρίτες, κάβουρες, βατράχους, φίδια, σταφύλια, ζεμπιλια, κουλουράκια σέ σχήμα σίγμα, «γυριστά», πεταλούδες και μικρά στρογγυλά κουλουράκια σαν μικρά δακτυλίδια. Κάποιες φορές τά σχέδια τά αφήναν άσημάμωτα, γιά νά διακρίνονται πιά ώραία πάνω στό ψωμί. Ζυμαρένιοι Βασιληδες, ανθρωπόμορφα κουλούρια, τά «Βασιλούθκια», μέ σκουφιά και

μάτια από γαρύφαλλα ή αρτύματα πρόσφεραν τήν ημέρα τής Πρωτοχρονιάς στά παιδιά. Η βασιλόπιτα στην Κύπρο λέγεται και Βασίλης ή πίτα τής Πρωτοχρονιάς και παλαιότερα κοβόταν τήν ημέρα τής Πρωτοχρονιάς μετά από τή Θεία Λειτουργία, όταν ή οικογένεια συγκεντρωνόταν στό γιορτινό τραπέζι. Ο νοικοκύρης του σπιτιού χάρασσε μέ τό μαχαίρι τό σχήμα του Σταυρού και στή συνέχεια έκοβε μικρότερα κομμάτια μέ μιά καθορισμένη τάξη. Πολλές φορές πριν κοπεί ή βασιλό-

πιτα έλεγαν τήν ευχή: «Ιησούς Χριστός νικά τζι' ούλλα τά κακά σκορπά». Πρώτο κομμάτι του Χριστού, τής Παναγίας, του Αγίου Βασιλείου, του σπιτιού, του φτωχού, όλων των μελών τής οικογένειας παρόντων και απόντων. Ο τυχερός πού βρίσκει τό νόμισμα θά είναι ο ευλογημένος τής νέας χρονιάς και θά έχει πάντα γεμάτο τό πουγγί του. Μέ πλουμίδια και στολίδια ή βασιλόπιτα, κάποτε στολισμένη και μέ

κλαδί έλιάς, γιορταστική, μεγαλόπρεπη, έτσι όπως οι άνθρωποι του τόπου μας κέντησαν τήν ψυχή και τίς προσδοκίες τους πάνω σ' ένα ψωμί, θά μάς ταξιδεύει σέ άλλους χρόνους, άλλους καιρούς, γιά νά μάς θυμίζει τόν πολιτισμό και τίς παραδόσεις μας.

Τό μοιρολόγι τῆς φώκιας

Κάτω από τόν κρημνόν, ὅπου βρέχουν τά κύματα, ὅπου κατέρχεται τό μονοπάτι, τό ἀρχίζον ἀπό τόν ἀνεμόμυλον τοῦ Μαμογιάννη, ὅπου ἀντικρύζει τὰ Μνημούρια, καί δυτικῶς δίπλα εἰς τήν χαμηλήν προεξοχήν τοῦ γιαλοῦ, τήν ὁποίαν τά μαγκόπαιδα τοῦ χωριοῦ - ὅπου δέν παύουν ἀπό πρωΐας μέχρι ἐσπέρας ὅλον τό θέρος νά κολυμβοῦν ἐκεῖ τριγύρω - ὀνομάζουν "τό Κοχύλι" - φαίνεται νά ἔχη τοιοῦτον σχῆμα - κατέβαινε τό βράδυ - βράδυ ἢ γριά-Λούκαινα, μία χαροκαμμένη πωχή γραῖα, κρατοῦσα ὑπό τήν μασχάλην μίαν ἀβασταγήν, διά νά πλύνῃ τά μάλλινα σινδόνια τῆς εἰς τό κύμα τό ἀλμυρόν, εἶτα νά τά ξεγλυκάνῃ εἰς τήν μικράν βρύσιν, τό Γλυφονέρι, ὅπου δακρύζει ἀπό τόν βράχον τοῦ σχιστολίθου καί χύνεται ἡρέμα εἰς τά κύματα. Κατέβαινε σιγά τόν κατήφορο, τό μονοπάτι, καί μέ ψίθυρον φωνήν ἐμελῖπεν ἕν πένθιμον μοιρολόγι, φέρουσα ἅμα τήν παλάμην εἰς τό μέτωπόν τῆς, διά νά σκεπάσῃ τά ὄμματα ἀπό τό θάμβος τοῦ ἡλίου, ὅπου ἐβασίλευεν εἰς τό βουνόν ἀντικρύ, καί αἱ ἀκτίνες τοῦ ἐθώπευον κατέναντί τῆς τόν μικρόν περίβολον καί τά μνήματα τῶν νεκρῶν, πάλλευκα, ἀσβεστωμένα, λάμποντα εἰς τās τελευταίας του ἀκτίνας.

Ἐνθυμεῖτο τά πέντε παιδιά τῆς, τά ὅποια εἶχε θάψει εἰς τό ἀλώνι ἐκεῖνο τοῦ χάρου, εἰς τόν κήπον ἐκείνον τῆς φθορᾶς, τό ἕν μετά τό ἄλλο, πρό χρόνων πολλῶν, ὅταν ἦτο νέα ἀκόμη. Δύο κοράσια καί τρία ἀγόρια, ὅλα εἰς μικράν ἡλικίαν τῆς τά εἶχε θερίσει ὁ χάρος ὁ ἀχόρταστος.

Τελευταῖον ἐπῆρε τόν ἄνδρα τῆς καί τῆς εἶχον μείνει μόνον δύο υἱοί, ξενιτευμένοι τώρα - ὁ εἰς εἶχεν ὑπάγει, τῆς εἶπον, εἰς τήν Αὐστραλίαν καί δέν εἶχε στείλει γράμμα ἀπό τριῶν ἐτῶν - αὐτή δέν ἤξευρε τί εἶχεν ἀπογίνει - ὁ ἄλλος ὁ μικρότερος ἐταξίδευε μέ τά καράβια ἐντός τῆς Μεσογείου καί κάποτε τήν ἐνθυμεῖτο ἀκόμη - τῆς εἶχε μείνει καί μία κόρη

ὑπανδρευμένη τώρα, μέ μισή δωδεκάδα παιδιά.

Πλησίον αὐτῆς ἡ γριά-Λούκαινα ἐθήτευε τώρα εἰς τό γῆρας τῆς, καί δι' αὐτήν ἐπήγαινε τόν κατήφορον, τό μονοπάτι, διά νά πλύνῃ τά χράμια καί ἄλλα διάφορα σκουτιά εἰς τό κύμα τό ἀλμυρόν καί νά τά ξεγλυκάνῃ στό Γλυφονέρι.

Ἡ γραῖα ἔκυψεν εἰς τήν ἄκραν χθαμαλοῦ θαλασσοφαγμένου βράχου καί ἤρχισε νά πλύνῃ τά ρούχα. Δεξιά τῆς κατήρχετο ὀμαλώτερος, πλαγιαστός, ὁ κρημνός τοῦ γηλόφου, ἐφ' οὗ ἦτο τό Κοιμητήριον, καί εἰς τά κλίτη τοῦ ὁποίου ἐκυλίωντο ἀενάως πρὸς τήν θάλασσαν τήν πανδέγμονα, τεμάχια σαπρῶν ξύλων ἀπό ξεχώματα, ἦτοι ἀνακομδᾶς ἀνθρωπίνων σκελετῶν, λείψανα ἀπό χρυσές γόβες ἢ χρυσοκέντητα ὑποκάμισα νεαρῶν γυναικῶν, συνταφέντα ποτέ μαζί των, βόστρυχα ἀπό κόμας ξανθᾶς, καί ἄλλα τοῦ θανάτου λάφυρα. Ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του, ὀλίγον πρὸς τά δεξιά, ἐντός μικρᾶς κρυπτῆς λάκκας, παραπλεύρως τοῦ Κοιμητηρίου, εἶχε καθίσει νεαρός βοσκός, ἐπιστρέφων μέ τό μικρόν κοπάδι του ἀπό τούς ἀγρούς, καί χωρίας ν' ἀναλογισθῇ τό πένθιμον τοῦ τόπου, εἶχε βγάλει τό σουραῦλι ἀπό τό μαρσίπιν του, καί ἤρχισε νά μέλπη φαιδρῶν ποιμενικόν ἄσμα. Τό μοιρολόγι τῆς γραῖας ἐκόπασεν εἰς τόν θόρυβον τοῦ αὐλοῦ, καί οἱ ἐπιστρέφοντες ἀπό τούς ἀγρούς τήν ὥραν ἐκείνην - εἶχε δύσει ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἥλιος - ἤκουον μόνον τήν φλογέραν, καί ἐκοίταζον νά ἴδωσι ποῦ ἦτο ὁ αὐλητής, ὅστις δέν ἐφαίνετο, κρυμμένος με-

ταξύ τῶν θάμνων μέσα εἰς τό βαθύ κοίλωμα τοῦ κρημνοῦ.

Μία γαλέττα ἦτο σηκωμένη στά πανιά, καί ἔκαμνε βόλτες ἐντός τοῦ λιμένος. Ἀλλά δέν ἐπαιρναν τά πανιά τῆς καί δέν ἔκαμπε ποτέ τόν κάβον τόν δυτικόν. Μία φώκη, βόσκουσα ἐκεῖ πλησίον, εἰς τά βαθιά νερά, ἤκουσεν ἴσως τό σιγανό μοιρολόγι τῆς γραῖας, καί ἐθέλχθη, ἀπό τόν θορυβῶδη αὐλόν τοῦ μικροῦ βοσκοῦ, καί ἦλθε παραέξω, εἰς τά ρηγά, καί ἐτέρπετο εἰς τόν ἦχον καί ἐλικνίζετο εἰς τά κύματα. Μία μικρά κόρη, ἦτο ἐγγόνη τῆς γραῖας, ἡ Ἀκριβούλα, ἑννέα ἐτῶν, ἴσως τήν εἶχε στείλει ἡ μάμνα τῆς, ἢ μάλλον εἶχε ξεκλεφθῇ ἀπό τήν ἀγρυπνον ἐπιτήρησίν τῆς, καί μαθοῦσα ὅτι ἡ μάμμη εὐρίσκετο εἰς τό Κοχύλι, πλύνουσα εἰς τόν αἰγιαλόν, ἦλθε νά τήν εὔρη, διά νά παίξῃ ὀλίγον εἰς τά κύματα. Ἀλλά δέν ἤξευρεν ὅμως πόθεν ἤρχιζε τό μονοπάτι, ἀπό τοῦ Μαμογιάννη τόν μύλον, ἀντικρύ στά Μνημούρια, καί ἅμα ἤκουσε τήν φλογέραν ἐπῆγε πρὸς τά ἐκεῖ καί ἀνεκάλυψε τόν κρυμμένον αὐλητήν, καί ἀφοῦ ἐχόρτασε ν' ἀκούῃ τό ὄργανόν του καί νά καμαρώνῃ τόν μικρόν βοσκόν, εἶδεν ἐκεῖ που, εἰς τήν ἀμφιλύκην τοῦ νυκτώματος, ἕν μικρόν μονοπάτι, πολύ ἀπότομον, πολύ κατηφορικόν, καί ἐνόμισεν, ὅτι αὐτό ἦτο τό μονοπάτι, καί ὅτι ἐκεῖθεν εἶχε κατέλθει ἡ γραῖα μάμμη τῆς καί ἐπῆρε τό κατηφορικόν ἀπότομον μονοπάτι, διά νά φθάσῃ εἰς τόν αἰγιαλόν νά τήν ἀνταμῶσῃ. Καί εἶχε νυκτώσει ἤδη.

Ἡ μικρά κατέβη ὀλίγα βήματα, εἶτα εἶδεν, ὅτι ὁ δρομίσκος ἐγένετο ἀκόμη λίαν ἀπόκρημνος. Ἐβαλε μίαν φωνήν, καί ἐπροσπάθει νά ἀνάβῃ, νά ἐπιστρέψῃ ὀπίσω. Εὐρίσκετο ἐπάνω εἰς τήν ὄφρυν ἑνός προεξέχοντος βράχου, ὡς δύο ἀναστήματα ἀνδρός, ὑπεράνω τῆς θαλάσσης. Ὁ οὐρανός ἐσκοτείνιαζε, σύννεφα ἔκρυπτον τά ἄστρα, καί ἦτον στήν χάση τοῦ φεγγαριοῦ. Ἐπροσπάθησε καί δέν εὐρίσκε πλέον τόν δρόμον πόθεν εἶχε κατέλθει. Ἐγύρισε πάλιν πρὸς τά κάτω, καί ἐδοκίμασε νά καταβῇ. Ἐγλίστησε καί ἔπεσε μπλούμ! εἰς τό κύμα. Ἦτο τόσο βαθύ, ὅσον καί ὁ βράχος ὑψηλός. Δύο ὄργυιές ὡς ἔγγιστα. Ὁ θόρυβος τοῦ αὐλοῦ ἔκαμε νά μή ἀκουσθῇ ἡ κραυγή. Ὁ βοσκός ἤκουσε ἕναν πλαταγι-

σμόν, ἀλλ' ἐκεῖθεν ὅπου ἦτο, δέν ἐβλεπε τήν βάσιν τοῦ βράχου καί τήν ἄκρην τοῦ γιαλοῦ. Ἄλλως δέν εἶχε προσέξει εἰς τήν μικράν κόρη, καί σχεδόν δέν εἶχεν αἰσθανθῇ τήν παρουσίαν τῆς.

Καθὼς εἶχε νυκτώσει ἤδη, ἡ γραῖα-Λούκαινα εἶχε κάμει τήν ἀβασταγήν τῆς, καί ἤρχισε ν' ἀνέρχεται τό μονοπάτι, ἐπιστρέφουσα κατ' οἶκον. Εἰς τήν μέσην τοῦ δρομίσκου ἤκουσε τόν πλαταγισμόν, ἐστράφη καί ἐκοίταξεν εἰς τό σκοτός, πρὸς τό μέρος ὅπου ἦτο ὁ αὐλητής.

- Κεῖνος ὁ Σουραυλῆς θά εἶναι, διότι τόν ἐγνώριζε. Δέν τοῦ φτάνει νά ξυπνᾶ τούς πεθαμένους μέ τή φλογέρα του, μόνον ρίχνει καί βράχια στό γιαλό γιά νά χαζεύῃ... Σημαδιακός καί ἀταίριαστος εἶναι.

Καί ἐξηκολούθησε τόν δρόμον τῆς.

Καί ἡ γολέττα ἐξηκολούθει ἀκόμη νά βολτατζάρῃ εἰς τόν λιμένα, καί ὁ μικρός βοσκός ἐξηκολούθει νά φυσᾶ τόν αὐλόν του εἰς τήν σιγῆν τῆς νυκτός.

Καί ἡ φώκη, καθὼς εἶχεν ἔλθει ἔξω εἰς τά ρηγά, ἤρε τὸ μικρόν πνιγμένον σῶμα τῆς πωχῆς Ἀκριβούλας, καί ἤρχισε νά τό περαιοῦν καί νά τό μοιρολογᾷ, πρὶν ἀρχίσῃ τό ἐσπερινόν δεῖπνον τῆς.

Τό μοιρολόγι τῆς φώκης, τό ὁποῖον μετέφρασαν εἰς ἀνθρώπινα λόγια εἰς γέρον ψαράς, ἐντιβῆς εἰς τήν ἀφωνον γλώσσαν τῶν φωκῶν, ἔλεγε περίπου τά ἑξῆς:

**Αὐτὴ ἦτον ἡ Ἀκριβούλα
ἡ ἐγγόνα τῆς γριά-Λούκαινας.
Φύκια εἶναι τά στεφάνια τῆς,
κοχύλια τά προικιά τῆς...
καί ἡ γριά ἀκόμη μοιρολογᾷ
τά γεννοβόλια τῆς τὰ παλιά.
Σάν νάχαν ποτέ τελειωμό
τά πάθια καί οἱ καῦμοί τοῦ κόσμου.**

*Δημοσιεύουμε τό ἐξαιρετικὸ αὐτὸ
διήγημα τοῦ Ἁγίου τῶν Ἑλληνικῶν
Γραμμάτων Ἀλέξανδρου Παπαδιαμάντη
μέ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπλήρωσης
ἐκατὸν χρόνων ἀπὸ τὴν κοίμησίν του.*

Ἐπερώτησον τόν πατέρα σου...

Ἐρώτηση: Πῶς μπορεί κάποιος νά διακρίνει, ἂν αὐτό πού κάνει εἶναι ἀρεστό στόν Θεό ἢ στούς ἀνθρώπους;

Ἀπάντηση: Ὁ Θεός μᾶς ἔδωσε ἀντικειμενικά κριτήρια. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα τίς ἐντολές Του. Κάθε ἔργο τό ὁποῖο πράττουμε κρίνεται μέ βάση τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, μέ βάση τό Εὐαγγέλιο. Ἐπίσης, ἂν κάποιο ἔργο δέ φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἂν προσκρούει ἢ εἶναι ἀντίθετο σέ κάποια ἀπό τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, τότε ἔχουμε τή συνείδησή μας ἢ ὁποῖα διαμορφώνεται μέ βάση τήν πνευματική ἀγωγή πού ἔχουμε. Ἀσφαλέστερο ἀκόμη κριτήριο εἶναι ἡ ἐρώτηση σέ πνευματικούς πατέρες, γιά κάποιο ἔργο μας πού ἔχουμε ἀμφιβολία, ἂν ἀντίκειται εἰς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἢ ὄχι. Ἔτσι ρω-

τώντας ἐμεῖς καί προσευχόμενοι οἱ πατέρες γιά τή φανέρωση τῆς ἀληθείας λαμβάνουμε αὐτό, τό ὁποῖο πρέπει νά γνωρίζουμε. Δέν μπορούμε νά εἴμαστε πάντοτε βέβαιοι γιά τά ἔργα μας, διότι ἐμεῖς πολλές φορές ἔχουμε μιά γνώμη ὅτι αὐτό πού κάνουμε εἶναι καλό, ἀλλά τελικά μπορεῖ νά βγεῖ σέ κακό ἢ δέ γίνεται μέ καλό καί εὐαγγελικό τρόπο. Εἶναι αὐτό πού ἡ ιδιότητά μας, ὡς χριστιανοί πού εἴμαστε, μᾶς φέρνει σέ δυσκολίες ἀπέναντι στήν κοσμική νοοτροπία ἢ στήν ὅλη ἀγωγή μας μέσα στόν κόσμο. Ἄς μήν ξεχνοῦμε ὅτι τά πλήθη τῶν μαρτύρων στό πέρασμα τῶν αἰώνων μέχρι τίς μέρες μας μαρτύρησαν, γιατί δέ θέλησαν νά συμβιβάσουν τήν πίστη τους πρὸς τόν ἀληθινό Θεό μέ τίς ἀπαιτήσεις τοῦ κόσμου καί τήν κοσμική νοοτροπία καί ἀθεότητα.

Ἀπομαγνητοφώνηση ἀπό τήν ὁμώνυμη ἐκπομπή τοῦ Μητροπολίτη μας στό Ραδιοσταθμό τῆς Μητροπόλεώς μας.

Ἀπό τό «Νέου Γερουτικού»

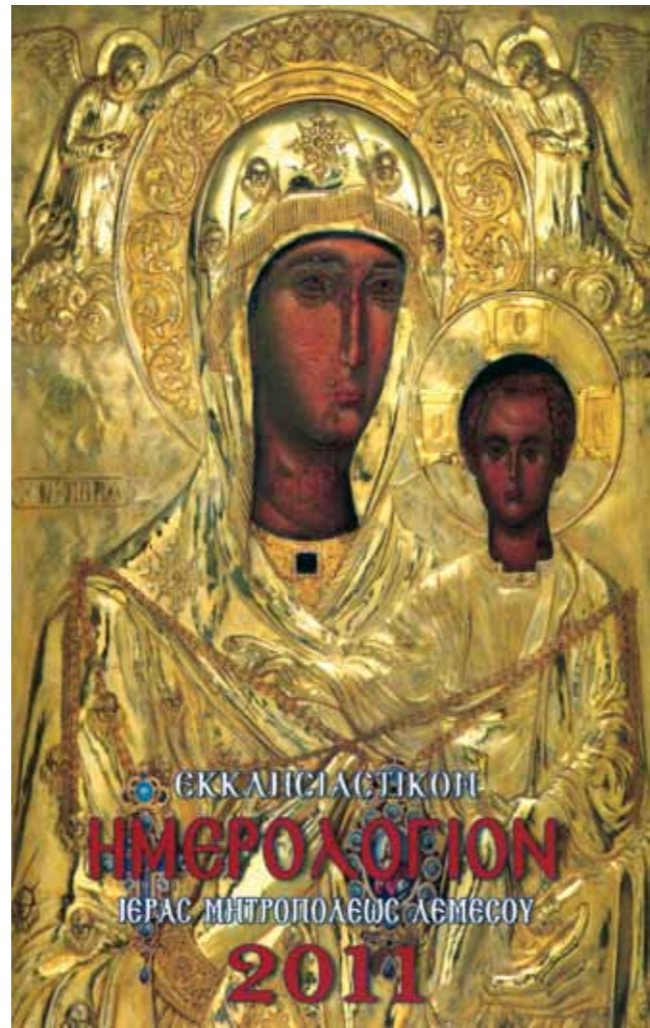
Ὁ Γέροντας Πορφύριος μία καλοκαιρινή νύχτα ἔδωσε σέ τέσσερα πνευματικά του τέκνα μάθημα πρακτικῆς ἐξάσκησης στό ἱερό ἔργο τῆς προσευχῆς. Ἀφοῦ ὅλοι στράφηκαν πρὸς τήν ἀνατολή, μέ τό Γέροντα στό μέσον καί κάτω ἀπό τό ὠχρό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, πού μεταμόρφωνε ἀπόκοσμα ὅλα τά γύρω, ἔμψυχα καί ἀψυχα, ἄρχισε τό μάθημα: “Τώρα θά κάνουμε νοερά προσευχή. Θά λέω ἐγώ πρῶτα τά λόγια κι ὕστερα θά ἐπαναλαμβάνετε ἐσεῖς. Ἀλλά προσέξτε, χωρίς βία καί ἄγχος. Θά τά λέτε ἤρεμα, ταπεινά μέ ἀγάπη, μέ γλύκα”. Ὁ Γέροντας ἄρχισε μέ τή λεπτή καί τρυφερή φωνή τό “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με” ἀργά, μία μία λέξη, χωρίς βία, “σάν νά εἶχε μπροστά του τό Χριστό καί νά τόν παρακαλοῦσε, κάνοντας μία μεγαλύτερη παύση στή λέξη “Χριστέ” καί χρωματίζοντας παρακαλεστικά τό “ἐλέησόν με”. Κι ἐμεῖς, κάθε φορά, ἐπαναλαμβάναμε τήν εὐχή, προσπαθώντας νά μιμηθοῦμε τή στάση του, τό χρῶμα τῆς φωνῆς του κι ἂν ἦταν δυνατό τήν ψυχική του διάθεση. Κάποια στιγμή ὁ Γέροντας σταμάτησε νά λέει μεγαλόφωνα τήν εὐχή καί συνέχισαν νά τήν ψιθυρίζουν τά χεῖλη του. Κάναμε κι ἐμεῖς τό ἴδιο. Ἔτσι μᾶς μετέδωσε σιγά-σιγά μία συγκίνηση, τήν ὁποῖα δέν μπορῶ νά ἐκφράσω μέ λόγια, σημειώνει ἕνα ἀπό τά τέσσερα τέκνα, πού συμμετείχαν στήν πρακτικῆ ἐξάσκηση τῆς προσευχῆς.

Ὁ Γέροντας Παΐσιος εἶπε: “Ρίξτε τό μεγαλύτερο βάρος τοῦ ἀγῶνα σας στήν προσευχή, γιατί αὐτή θά σᾶς κρατάει σέ ἐπαφή μέ τό Θεό. Καί ἡ ἐπαφή αὐτή πρέπει νά εἶναι συνεχῆς. Ἡ προσευχή εἶναι τό ὄξυγόνο τῆς ψυχῆς, εἶναι ἀνάγκη τῆς ψυχῆς καί δέν πρέπει νά θεωρεῖται ἀγγραμμία. Ἡ προσευχή γιά νά εἰσακουσθεῖ ἀπό τό Θεό, πρέπει νά γίνεται μέ ταπείνωση, μέ βαθιά συναίσθηση τῆς ἀμαρτωλότητάς μας καί νά εἶναι καρδιακή. Ἐάν δέν εἶναι καρδιακή, δέν ὠφελεῖ. Ὁ Θεός ἀκούει πάντοτε τήν προσευχή τοῦ ἀνθρώπου, πού εἶναι πνευματικά ἀνεβασμένος. Ἡ μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς βοηθάει πολύ τήν προσευχή, γιατί θερμαίνει τήν ψυχή καί τήν προετοιμάζει”.

Γιά τή συγκέντρωση τοῦ νοῦ στήν προσευχή, τήν ὁποῖα δέν πετυχαίνουν οἱ ἄνθρωποι πού ἀσχολοῦνται μέ πολλές ὑποθέσεις, ὁ Γέροντας Παΐσιος εἶπε: “Ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὅπως τό μικρό παιδί, πού πηγαίνει κάπου νά παίξει καί μόλις τοῦ ἀρέσει τό μέρος, συνηθίζει καί πηγαίνει συνέχεια ἐκεῖ. Ἔτσι καί ὁ ἄνθρωπος, ὅταν καταπιάνεται μέ πολλά ἄλλα θέματα, ἐκτός ἀπό τά πνευματικά, κι ἔχει πολλές βιοτικές μέριμνες, εἶναι φυσικό ὁ νοῦς του νά τρέχει συνέχεια σ' ὅλα αὐτά”.

14 Φεβρουαρίου
Μνήμη του ἁγίου Νεομάρτυρος
Νικολάου του Κορινθίου,
ἐν Κωνσταντινουπόλει
μαρτυρήσαντος,
ἐν ἔτει 1554

Μένοντας ὀρφανός σέ ἡλικία δώδεκα ἐτῶν, ὁ Νικόλαος ἄφησε τό χωριό του Ψάρι (Ίχθύς), κοντά στήν Κόρινθο, ὅπου γεννήθηκε, καί μπήκε στήν ὑπηρεσία ἑνός ἐμπόρου τῆς Σηλυβρίας τῆς Θράκης. Ἄφου παντρεύτηκε καί ἔκανε οἰκογένεια, ἄσκησε ἀργότερα ὁ ἴδιος τό ἐπάγγελμα τοῦ ἐμπόρου, φροντίζοντας νά ἀκολουθεῖ πιστά τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ. Κάποιοι συμπολίτες του Τοῦρκοι, φθονώντας τήν προκοπή του στό ἐμπόριο, τόν κατηγοροῦσαν ψευδῶς ὅτι εἶχε βλασφημήσει τό ὄνομα τοῦ Μωάμεθ. Ὁδηγήθηκε στό δικαστήριο, ὁμολόγησε μέ θάρρος τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καί ἀφού μαστιγώθηκε, τόν ἔβαλαν αἰμόφυρτο στή φυλακή. Καθώς παρέμενε μέ καρτερία σταθερός στήν ὁμολογία του, τόν πήραν τυλιγμένο σέ ἕνα ἀχυρόστρωμα καί φορτωμένο μέ μιά βαριά ἀλυσίδα καί τόν περιέφεραν στήν πόλη. Κατόπιν τόν ὀδήγησαν στόν ἱππόδρομο, ὅπου εἶχαν ἀνάψει μιά μεγάλη φωτιά. Ἄντί νά τόν ρίξουν κατευθείαν στήν πυρά, οἱ δήμοί του ἔκαιγαν λίγο-λίγο ὀρισμένα μέρη τοῦ σώματος. Ἄφου ἀντιστάθηκε ὄρθιος στους τρομερούς πόνους γιά ὥρα πολλή, λύγισε τέλος σκύβοντας πρός τή γῆ. Ὁ δήμος τότε τέντωσε τήν ἀλυσίδα, πού ἦταν δεμένη γύρω ἀπό τόν λαιμό του καί τοῦ ἔκοψε τήν κεφαλή. Ἐνας χριστιανός τήν ἀγόρασε κατόπιν καί ἡ τιμία κάρα βρῖσκεται μέχρι τίς ἡμέρες μας κατατεθειμένη στή Μονή τῆς Μεταμορφώσεως τῶν Μετεώρων, ὅπου ἐπιτελεῖ πλήθος θαυμάτων.

Κυκλοφόρησε καί φέτος τό ἡμερολόγιο τῆς Μητροπόλεώς μας. Πλούσιο σέ περιεχόμενο καί καλαίσθητο στήν ἐμφάνιση.

Ἐκτός ἀπό τή συνηθισμένη ἡμερολογιακή ὕλη, περιέχει τίς ἀκολουθίες τοῦ μικροῦ ἀποδείπνου καί τῶν χαιρετισμῶν πρός τήν Παναγία, πληροφορίες γιά τό ἐκκλησιαστικό-ποιμαντικό ἔργο τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας μας καί πολλά ἄλλα χρήσιμα στοιχεῖα γιά τοῦς πιστούς ἀναγνώστες.

Διατίθεται στά παγκάρια τῶν ἱερῶν ναῶν καί στό βιβλιοπωλεῖο τῆς Μητροπόλεως.

Γεῦμα ἀγάπης Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ

Προσφέρεται καθημερινά
στό ἀρχονταρῖκι τῆς Μητροπόλεως
σέ ἀδελφοῦς μας
πού τό χρειάζονται.

**Μπορεῖς νά προσφέρεις
καί σὺ ἐνισχύοντας οἰκονομικά
τήν προσπάθεια αὐτή.**

**Μπορεῖς νά προσφέρεις
ἕνα γεῦμα ἀγάπης «ὑπὲρ ἀναπαύσεως»
προσφιλῶν σου προσώπων.**

**Γιά πληροφορίες στά τηλ:
25 820780 - 25 864311**

Ἐκκλησιαστικά δρώμενα

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ

Ἐορτάστηκε καί φέτος στή Μητρόπολή μας ὁ Ἅγιος Μεγαλομάρτυς Γεώργιος, στόν ὁποῖο ἡ Μητρόπολή μας ἔχει ἀφιερώσει δύο μοναστήρια καί δύο ἐνοριακούς ναούς. Στίς 2 Νοεμβρίου ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας προέστη τοῦ ἑσπερινοῦ καί τῆς ἀγρυπνίας στήν Ἱερά Μονή Συμβούλου Χριστοῦ καί ὁ Θεοφιλέστατος προέστη τοῦ ἑσπερινοῦ στόν Ἱερό ναό Ἁγίου Γεωργίου Φραγκοῦδη. Τήν κυριώνυμο ἡμέρα λειτούργησε στόν Ἱερό ναό Ἁγίου Γεωργίου Χαβούζας.

Μέσα στά πλαίσια τῆς καλῆς ὀργάνωσης καί συνεργασίας μέ τίς ἐνοριακές ἐπιτροπές τῆς Φιλοπώχου Ἀδελφότητος τῆς Μητροπόλεώς μας, ἡ κεντρική ἐπιτροπή ὀργάνωσε ἀγιασμό καί ὁμιλία ἀπό τόν Πανιερώτατο Μητροπολίτη μας στίς 3 Νοεμβρίου, στήν αἴθουσα ἐκδηλώσεων τῆς Μητροπόλεώς μας. Στήν ὁμιλία τονίστηκε τό πόσο μεγάλη εὐλογία εἶναι γιά τή Μητρόπολή μας νά ἐργάζονται ἐθελοντικά τόσοι ἄνθρωποι μέ σκοπό νά βοηθοῦν τοὺς ἄπορους ἀδελφούς μας.

Ἡ ἐνορία τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα ὀργάνωσε δείπνο στό κέντρο «Νεοφιέστα» στίς 4 Νοεμβρίου, ὅπου παρευρέθηκε καί ἀπηύθυνε πνευματικό λόγο ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος κ. Νικόλαος.

Στίς 6 Νοεμβρίου ἡ Μητρόπολή μας εἶχε τή μεγάλη χαρά νά ἐντάξει στοὺς κόλπους τῶν Πρεσβυτέρων τῆς τόν ἐπί ὀκτώ ἔτη διάκονο τοῦ Μητροπολίτη μας, π. Ἐμμανουήλ. Στή χειροτονία συλλειτουργήσαν μαζί μέ τόν Μητροπολίτη μας οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι Ἀμαθοῦντος κ. Νικόλαος καί Λήδρας κ. Ἐπιφάνιος καθώς καί πλήθος ἱερέων.

Ἡ ἐνορία τοῦ Πολιούχου μας Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος διοργάνωσε δείπνο στίς 9 Νοεμβρίου, στό κέντρο «Νεοφιέστα» μέ τήν εὐκαιρία τῶν πανηγυρικών ἐορτασμάτων πρὸς τιμὴ τοῦ Ἁγίου.

Στίς 12 Νοεμβρίου ἡ Μητρόπολή μας τέλεσε τήν ἐορτή τοῦ Πολιούχου Ἁγίου τῆς, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος. Οἱ ἐορτασμοί ξεκίνησαν ἀπὸ τό βράδυ τῆς προηγούμενης μέρας μέ τόν πανηγυρικό ἑσπερινό, στόν ὁποῖο χοροστάτησε ὁ Σεβασμώτατος Μητροπολίτης Βεροίας κ. Παντελεήμων, συγχοροστατούντων τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη μας κ. Ἀθανασίου καί τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος κ. Νικολάου. Ἀκολούθησε ἡ λιτάνευση τῆς εἰκόνας στοὺς δρόμους τῆς ἐνορίας. Τό πρωί τῆς κυριώνυμο ἡμέρας τελέσθηκε πολυαρχιερατικό συλλειτουργο προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμωτάτου Μητροπολίτη Βεροίας κ. Παντελεήμονος καί συλλειτουργούντων τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη μας κ. Ἀθανασίου καί τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος κ. Νικολάου.

Ἡ Κοινότητα Νέων διοργάνωσε μέ μεγάλη ἐπιτυχία ἡμερίδα μέ θέμα τόν ἀνθρώπινο πόνο: «γιατί Θεέ μου...». Μία ὀρθόδοξη προσέγγιση τοῦ μυστηρίου τοῦ πόνου μέ ὁμιλητές τόν Σεβασμώτατο Μητροπολίτη Μεσογαίας κ. Νικόλαο καί τόν Πανιερώτατο Μητροπολίτη Λεμεσοῦ κ. Ἀθανάσιο.

Ἡ ἡμέρα πού ἄγει τὰ ὀνομαστήριά του ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ.κ. Χρυσόστομος Β' εἶναι ἡ 13η Νοεμβρίου. Μέ αὐτή τήν εὐκαιρία ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπός μας παρακάθισε στό γεῦμα πού παρέθεσε ὁ Μακαριώτατος στήν Ἀρχιεπισκοπή.

Ἡ κοινότητα Φοινικαριῶν εἶχε τή μεγάλη εὐλογία νά δεχθεῖ τὰ Ἱερά λείψανα τῶν Ἁγίων καί Δικαίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καί Ἄννης ἀπὸ τό Ἅγιον Ὄρος, στίς 14 Νοεμβρίου. Τὰ λείψανα ὑποδέχθηκε ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος κ. Νικόλαος καί ἀκολούθησε πανηγυρικός ἑσπερινός.

Ἡ ἐνορία τοῦ Ἁγίου Ἀρσενίου διοργάνωσε τσαί στίς 14 Νοεμβρίου, μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου, στό ξενοδοχεῖο Atlantica Oasis μέ ὁμιλητή τόν Σεβασμώτατο Μητροπολίτη Μεσογαίας κ. Νικόλαο. Ἐπίσης στίς 16 Νοεμβρίου διοργάνωσε ἑσπερίδα μέ ὁμιλητή τόν Πανιερώτατο Μητροπολίτη μας μέ θέμα: «Πνευματικὴ ζωὴ στήν οἰκογένεια».

Ἡ ἐκκλησία μας στίς 21 Νοεμβρίου ἐορτάζει τὰ εἰσόδια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας. Μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας χοροστάτησε στόν ἑσπερινό στόν πανηγυρίζοντα Ἱερό ναό Παναγίας Ἀγροῦ καί τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν πανηγυρίζοντα Ἱερό ναό Παναγίας Χρυσελεύσης τῆς

Ἐκκλησιαστικά δρώμενα

κοινότητας Φοινικαριών. Ὁ Θεοφιλέστατος χοροστάτησε στὸν ἑσπερινὸ στὸν πανηγυρίζοντα Ἱερό ναὸ Παναγίας Χρυσελεούσης τῆς κοινότητας Φοινικαριών καὶ τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὴν πανηγυρίζουσα Ἱερά Μονὴ Παναγίας Σφαλαγγιωτίσσης.

Ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας, πού τιμᾶται ἰδιαίτε-
 ρως στὸ νησί μας, τιμήθηκε καὶ φέτος στὴν
 Μητρόπολή μας μέ τούς δυὸ πανηγυρίζοντες
 ναοὺς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα Χαράκη καὶ
 Μέσα Γειτονιάς νά εἶναι τό ἐπίκεντρο τῶν
 ἐορτασμῶν. Στὸν ἑσπερινό, πού ἔγινε στὸν
 Ἱερό ναὸ Ἀπ. Ἀνδρέα Χαράκη, χοροστάτησε
 ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἀθα-
 νάσιος καὶ τό πρωὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου τέ-
 λεσε τὴ Θεία Λειτουργία ὁ Θεοφιλέστατος
 Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος κ. Νικόλαος. Στὸν
 Ἱερό ναὸ Ἀπ. Ἀνδρέα Μέσα Γειτονιάς στὸν
 ἑσπερινό χοροστάτησε ὁ Θεοφιλέστατος
 Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος κ. Νικόλαος, ἐνῶ τὴ
 Θεία Λειτουργία τέλεσε ὁ Πανιερώτατος Μη-
 τροπολίτης μας.

Στίς 3 Δεκεμβρίου ὁ Μητροπολίτης μας χο-
 ροστάτησε στὸν ἑσπερινό τῆς Ἁγίας Μεγα-
 λομάρτυρος Βαρβάρας στὸν ναὸ πού εἶναι
 ἀφιερωμένος στό ὄνομά της, στὴν ἐνορία Ζα-
 κακίου. Ἀκολούθησε λιτανεία στοὺς δρόμους
 τῆς ἐνορίας. Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος
 Ἀμαθοῦντος χοροστάτησε στό παρεκκλήσιο
 τῆς Ἁγίας Βαρβάρας στὴν κοινότητα Ἁγ. Τύ-
 χωνος καὶ τό πρωὶ λειτούργησε στὸν ναὸ τῆς
 Ἁγίας στὴν ἐνορία Ζακακίου.

Ἡ Μητρόπολή μας εἶχε τὴ μεγάλη εὐλογία
 νά ὑποδεχθεῖ τὰ λείψανα τοῦ Ἁγίου Νικολά-
 ου στὴν ὁμώνυμη ἐνορία στὴ Λεμεσό, στίς 4
 Δεκεμβρίου. Τὰ λείψανα ὑποδέχθηκε ὁ Θεο-
 φιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος κ. Νικό-
 λαος στὸν κυκλικὸ κόμβο τῶν δικαστηρίων
 καὶ ἀκολούθησε πομπή μέχρι τὸν ναὸ, ὅπου
 τελέσθηκε πανηγυρικός ἑσπερινός. Τὰ λεί-
 ψανα μετέφερε στὴν Κύπρο ὁ Ἀρχιμ. Ματ-
 θαῖος, τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Βεροίας.

Ἡ ἐρανικὴ ἐπιτροπὴ ἀνεγέρσεως τοῦ Ἱ. ναοῦ
 Ἁγ. Σάββα Ὑψωνα, τέλεσε τὴν Κυριακὴ 5
 Δεκεμβρίου πανηγυρικὴ ἀρχιερατικὴ Θεία
 Λειτουργία, προεξάρχοντας τοῦ Θεοφιλε-
 στάτου Ἐπισκόπου κ. Νικολάου στὸν Ἱερό
 ναὸ Ἁγ. Γεωργίου Ὑψωνα. Τό βράδυ τῆς
 ἴδιας ἡμέρας διοργάνωσε δείπνο καὶ ὅλα
 τὰ ἔσοδα διατέθηκαν γιὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ
 ναοῦ τοῦ Ἁγίου Σάββα. Τὴν ἐκδήλωση τίμη-
 σαν μέ τὴν παρουσία τους ὁ Σεβασμιώτατος
 Μητροπολίτης Βόστρων κ. Τιμόθεος καὶ ὁ
 Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος κ.
 Νικόλαος, ὅπου ἀπηύθυναν χαιρετισμό.

Μετά ἀπὸ πρόσκληση τοῦ Μακαριωτάτου
 Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ.κ. Ἱερωνύμου ὁ
 Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἀθα-
 νάσιος τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν Ἱερό
 ναὸ Ἁγ. Δημητρίου Μπραχαμίου στὴν Ἀθή-
 να, τὴν Κυριακὴ 5 Δεκεμβρίου καὶ μετά τό
 πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας εἶχε τὴν εὐκαι-
 ρία νά συνομιλήσει μέ τούς νέους τῆς ἐνορί-
 ας.

Ἡμέρα πού ἄγει τὰ ὀνομαστήριά του ὁ Θεο-
 φιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος κ. Νικό-
 λαος εἶναι ἡ 6η Δεκεμβρίου, ὅπου ἡ ἐκκλησία
 μας τιμᾶ τὴ μνήμη τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ὁ
 Θεοφιλέστατος χοροστάτησε στὸν πανηγυ-
 ρικό ἑσπερινό στὸν Ἱερό ναὸ Ἁγίου Νικολά-
 ου Πάνω Πολεμιδιῶν καὶ τό πρωὶ προεξήρχε
 στό Ἀρχιερατικὸ Συλλεΐτουργο μέ τὸν Ἐπί-
 σκοπο Λήδρας, πού ἔγινε στὸν Ἱερό ναὸ Ἁγ.
 Νικολάου Λεμεσοῦ. Τό ἀπόγευμα ὁ Θεοφι-
 λέστατος δέχτηκε τὰ συγχαρητήρια πλήθους
 πιστῶν, πού τὸν ἐπισκέφτηκαν στὸν Μητρο-
 πολιτικό Οἶκο.

Ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας, μετά
 ἀπὸ πρόσκληση τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητρο-
 πολίτου Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, χοροστάτησε
 στὸν ἑσπερινό τοῦ πολιοῦχου Ἁγίου τοῦ Πει-
 ραιᾶ Ἁγίου Νικολάου, συγχοροστατούντων
 τῶν Μητροπολιτῶν Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ
 καὶ Προικονήσου κ. Ἰωσήφ καὶ τό πρωὶ προ-
 ἐξήρχε τοῦ ἀρχιερατικοῦ συλλεΐτουργο μέ
 τούς πιο πάνω Μητροπολίτες.

Τό Σάββατο 11 Δεκεμβρίου στὸν ἑσπερινό
 τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα, ὁ Πανιερώτατος Μη-
 τροπολίτης μας κ. Ἀθανάσιος χοροστάτησε
 στὸν ὁμώνυμο ναὸ. Τό πρωὶ 12 Δεκεμβρίου
 στὸν πανηγυρίζοντα ναὸ τῆς Θείας Λειτουργίας
 τέλεσε ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμα-
 θοῦντος κ. Νικόλαος, ὅπου χειροτόνησε σέ
 διάκονο τὸν κ. Βλαδίμηρο Μπίρκα.

Οἱ κατηχητικὲς συνάξεις Ἁγίου Ἰωάννου
 Ἐλεήμονα σέ συνεργασία μέ τὸν ἀστυνομ-
 ικό σταθμὸ Ἁγίου Ἰωάννου, τό ἀπόγευμα τῆς

12ης Δεκεμβρίου διοργάνωσαν παιδικό πανηγύρι στο προαύλιο του ναού. Την εκδήλωση τίμησε με την παρουσία του ο Έπίσκοπος Αμαθούντος κ. Νικόλαος. Τά παιδιά παρουσίασαν πλούσιο καλλιτεχνικό πρόγραμμα.

Ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας, μετά από πρόσκληση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αλεξανδρουπόλεως κ. Ανθίμου, στις 14 Δεκεμβρίου χοροστάτησε στον πανηγυρίζοντα ναό Αγίου Έλευθερίου στην Αλεξανδρούπολη, συγχροστατούντος του Μητροπολίτου Αλεξανδρουπόλεως κ. Ανθίμου. Στις 15 Δεκεμβρίου ημέρα της έορτής του Αγίου, προεξήρχε της Αρχιερατικής Θείας Λειτουργίας συλλειτουργούντος του Μητροπολίτου Αλεξανδρουπόλεως κ. Ανθίμου. Στή Μητρόπολή μας η έορτή του Αγίου Έλευθερίου εορτάστηκε στους δύο ναούς που φέρουν τό όνομα του Αγίου, στην κοινότητα Μουταγιάκας, όπου χοροστάτησε στον έσπερινό ο Έπίσκοπος Αμαθούντος κ. Νικόλαος και στή Λεμεσό, όπου προεξήρχε στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία ο Έπίσκοπός μας.

Τήν Κυριακή 19 Δεκεμβρίου η ένορία Τιμί-ου Σταυρού Π. Πολεμιδιών διοργάνωσε τσάι στο κέντρο Σιάμπελος, με όμιλητή τόν Θεοφιλέστατο Έπίσκοπο Αμαθούντος κ. Νικόλαο.

Η μαθητική κίνηση του ΠΟΚΕΝΥ διοργάνωσε παιδικό πανηγύρι στην πλατεία Μάριου Τόκα στον Ύψωνα, στις 19 Δεκεμβρίου. Τά παιδιά μπορούσαν νά λάβουν μέρος σέ διάφορα παιχνίδια και νά παρακολουθήσουν τό πλούσιο καλλιτεχνικό πρόγραμμα πού υπήρχε. Στήν εκδήλωση απηύθυνε χαιρετισμό ο Θεοφιλέστατος Έπίσκοπος Αμαθούντος κ. Νικόλαος. Τήν ίδια μέρα ο Θεοφιλέστατος παρευρέθηκε και απηύθυνε πνευματικό λόγο στή χριστουγεννιάτικη εκδήλωση τών κατηχητικών συνάξεων του Αγίου Νικολάου.

Στις 21 Δεκεμβρίου πραγματοποιήθηκε στό θέατρο Ριάλτο η καθιερωμένη Χριστουγεννιάτικη συναυλία «Καλήν Έσπεραν Άρχο-

ντες» στην οποία συμμετείχαν η Βυζαντινή Χορωδία «Ρωμανός ο Μελωδός», η Παραδοσιακή χορωδία «Ανατολή» και Μουσικό σχήμα της σχολής Παραδοσιακών οργάνων τής Μητροπόλεώς μας. Διεύθυνε ο Πρωτ. Νικόλαος Λυμπουρίδης.

Η Μητρόπολή μας και η κοινότητα τής Ερήμης είχαν τή μεγάλη εύλογία, τήν 23η Δεκεμβρίου νά υποδεχθούν τήν τίμια κάρα του Αγίου Ιωάννη του Προδρόμου, τήν οποία μετέφεραν πατέρες από τά Ίεροσόλυμα. Ακολούθησε πανηγυρικός έσπερινός.

Η μεγάλη έορτή τών Χριστουγέννων εορτάστηκε και στή Μητρόπολή μας, μέ επίκεντρο τόν Μητροπολιτικό ναό Παναγίας Παντανάσσης Καθολικής, όπου προεξήρχε τής αρχιερατικής Θείας Λειτουργίας ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας κ. Αθανάσιος και

στόν ιερό ναό τής Γεννήσεως του Χριστού στον Ανώματο, όπου προεξήρχε τής αρχιερατικής Θείας Λειτουργίας ο Θεοφιλέστατος Αμαθούντος κ. Νικόλαος.

Μέ μεγάλη έπιτυχία διεξήχθησαν και φέτος τά χειμερινά κατασκηνωτικά τριήμερα, στον κατασκηνωτικό χώρο τής Ίεράς Μητροπόλεως Λεμεσού στον Σαϊττά. Στις 26 μέ 28 Δεκεμβρίου έγινε τό τριήμερο τών άγοριών, Γυμνασίου και Λυκείου και στις 29 μέ 30 Δεκεμβρίου έγινε τό διήμερο τής Κοινότητας Νέων. Στά τριήμερα ήταν παρόντες και οι δύο άρχιερείς μας.

Τήν 31η Δεκεμβρίου, τήν τελευταία μέρα του χρόνου, ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Λεμεσού κ. Αθανάσιος και ο Θεοφιλέστατος Έπίσκοπος Αμαθούντος κ. Νικόλαος παρευρέθηκαν στην κοπή τής βασιλόπιτας στό Δημαρχείο.

Τήν ίδια μέρα έγινε στό Συνοδικό τής Ί.Μητροπόλεως Λεμεσού η καθιερωμένη τελετή τής κοπής τής βασιλόπιτας για τό προσωπικό τής Μητροπόλεως, κατά τήν οποία ο Πανιερώτατος απηύθυνε πατρικές νουθεσίες για τον τρόπο επέλευσης τών καθηκόντων τους. Ευχαρίστησε τον άπερχόμενο Αρχιερατικό Έπίτροπο, Πρωτ. Ίωακείμ Διογένους, για τίς επί διείτιαν υπηρεσίες του και άνακοίνωσε τόν διορισμό του Πρωτ. Παντελεήμονα Δαλίτη, ως νέου Αρχιερατικού Έπιτρόπου για τήν επόμενη διείτια.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ευδοκίμων π. Μιχαήλ

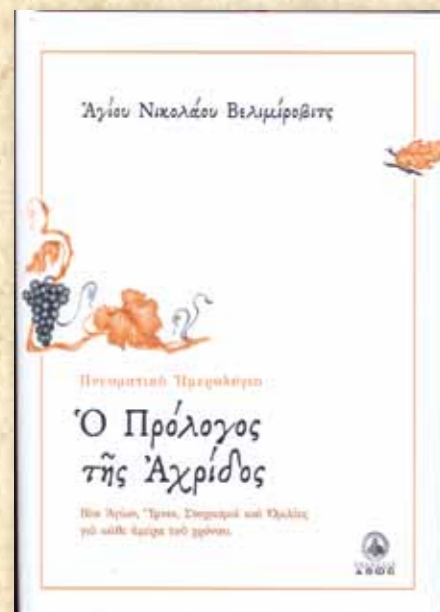
Είδα τις ακτίνες του Φωτός

Ο άγιος Σεραφείμ του Σάροφ είναι ένας από τους πιο τιμημένους αγίους της Ρωσίας και από τους πιο γνωστούς στη Δύση. Η λάμψη της αγιοσύνης του δέ γνωρίζει σύνορα. Παρόλο που ο άγιος Σεραφείμ δέν άφησε γραπτά (πέρα από κάποιες Πνευματικές Διδαχές), η ακτινοβολία του, που ξεπρόβαλε από τά βάθη της ρωσικής στέπας, γρήγορα ξεπέρασε τά όρια της πατρίδας του, για νά διαχυθεί σέ όλόκληρο τόν κόσμο. Ορισμένες από τίς όρησεις του για τήν έσωτερική γαλήνη, τή χαρά τής Ανάστασης και πολλές άλλες ακόμα, λέγονται πλέον από πολλά χείλη, όχι μόνο ορθοδόξων αλλά και χριστιανών κάθε όμολογίας και δόγματος. Η φήμη του Αγίου όφείλεται κυρίως στίς περιφημες Συζητήσεις μέ τόν Μοτοβίλοφ, που άναφέρονται στήν άπόκτηση τών καρπών του Αγίου Πνεύματος και που άποτελούν μία έντυπωσιακή έμβάθυνση στήν προσέγγιση του μυστηρίου του Θεού, ενός μυστηρίου που κάθε άνθρωπος έχει άνάγκη νά έξερευνά σέ κάθε έποχή και κάθε τόπο...

Γιώτας Παρασκευά Χατζηκώστα

Ένα νέο άστéρι στον ούρανό. Ο Άγιος Έπίσκοπος και γιατρός Λουκάς Βόϊνο-Γιασενέτσκι. Έκδόσεις: « Έν Πλῶ »

Στό βιβλίό αυτό καταγράφεται ό κατά Χριστόν βίος του Αγίου Λουκά Κριμαίας. Μέ γλαφυρό ύφος, λογοτεχνική γλώσσα αλλά και έπιστημονική άκρίβεια περιγράφονται τά φοβερά μαρτύρια, οί φυλακίσεις, έξορίες και διωγμοί που ύπέστη στήν πολυτάραχη ζωή του ό διάσημος γιατρός και έπίσκοπος Άγιος Λουκάς. Και αυτά ήταν τά άποτέλεσμα τής βαθιάς πίστης και τής μεγάλης αγάπης του στον Ίησού Χριστό και τής θαρραλέας και άνυποχώρητης όμολογίας τής Όρθόδοξης πίστης του μπροστά σέ δικαστήρια ή άθεους κρατικούς άξιωματούχους.

Άγιου Νικολάου Βελιμίροβιτς Ήμερολόγιο - Ο Πρόλογος τής Αχρίδος Έκδόσεις Άθως

Ο Πρόλογος τής Αχρίδος είναι ένα άποκαλυπτικό πνευματικό ταξίδι. Άφηγείται κάθε ήμέρα άληθινά παραδείγματα μίας διαφορετικής, άνατρεπτικής, άσκητικής ζωής. Γι' αυτό και αγαπήθηκε και διαβάζεται μέχρι σήμερα από πολλούς διαφορετικούς άναγνώστες σέ όλα τά πλάτη και μήκη τής γής. Έμπλουτισμένο μέ τή διάκριση, τήν περισυλλογή, τούς ύμνους και τίς όμιλίες του συγγραφέα, φωτίζει, νοσηματοδοτεί και όμορφαίνει τήν κάθε ήμέρα τής ζωής μας.

ΓΡΑΦΕΙΟ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Ίεράς Μητροπόλεως Λεμεσού

Διαγωνισμός Σύνθεσης Τραγουδιού

Πεινώ και Διψώ

3ος Μαθητικός Διαγωνισμός Σύνθεσης Τραγουδιού

Γιά νέους και νέες Γυμνασίου και Λυκείου, Τεχνικών και Ίδιωτικών Σχολών

Προκριματικός Γυμνασίων:
2 Φεβρουαρίου 2011
Ώρα 5.30μ.μ.

Προκριματικός Λυκείων:
3 Φεβρουαρίου 2011
Ώρα 5.30μ.μ.

Τελικός
6 Φεβρουαρίου 2011
Ώρα 7.00 μ.μ.

Έπαθλα:

Γυμνασίου	Λυκείου
1ο Βραβείο 1000€	1ο Βραβείο 1000 €
2ο Βραβείο 600€	2ο Βραβείο 600€
3ο Βραβείο 400€	3ο Βραβείο 400€

1ος Φοιτητικός Διαγωνισμός Σύνθεσης Τραγουδιού

Γιά φοιτητές και φοιτήτριες του ΤΕ.ΠΑ.Κ., τών Ίδιωτικών Πανεπιστημίων Λεμεσού και για φοιτητές από τή Λεμεσό που φοιτούν στο Πανεπιστήμιο Κύπρου, σέ Ίδιωτικά Πανεπιστήμια ή άλλα Ανώτερα και Ανώτατα Έκπαιδευτικά Ίδρύματα

Προκριματικός:
1 Φεβρουαρίου 2011
Ώρα 5.30μ.μ.

Τελικός
5 Φεβρουαρίου 2011
Ώρα 7.00 μ.μ.

Έπαθλα:

1ο Βραβείο 1000€
2ο Βραβείο 600€
3ο Βραβείο 400€

Τόπος Διεξαγωγής: Αΐθουσα Έκδηλώσεων τής Ίεράς Μητροπόλεως Λεμεσού
Γιά Πληροφορίες: 25864352, 99525664

